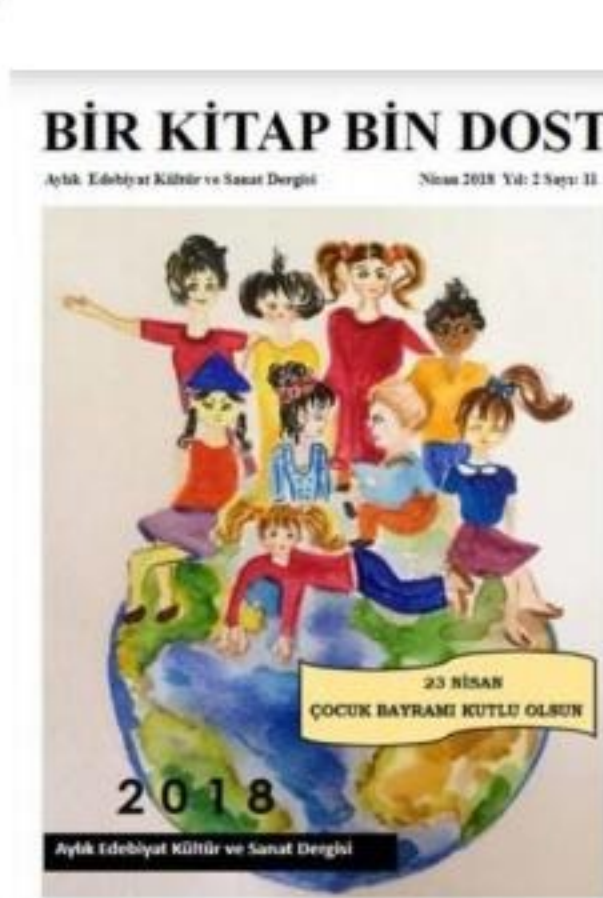
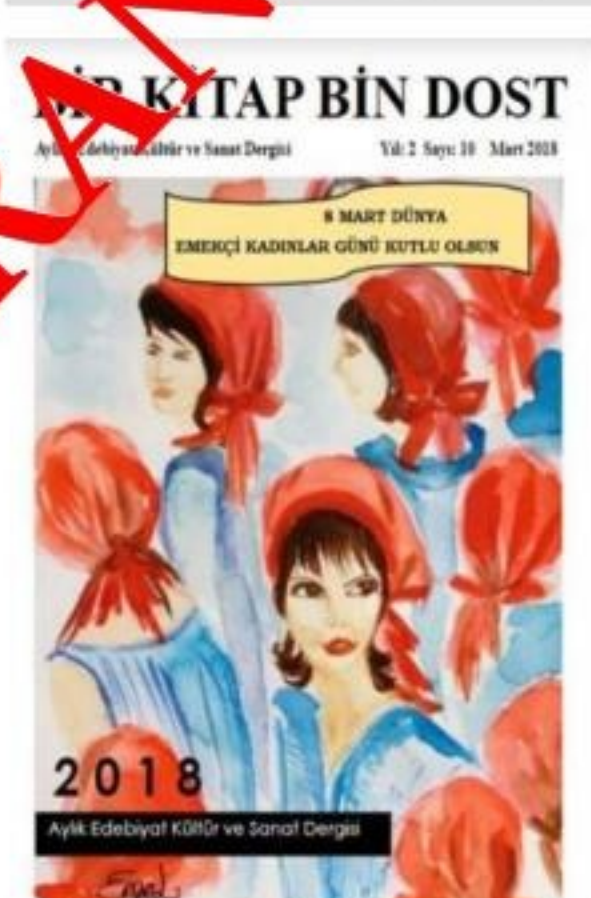
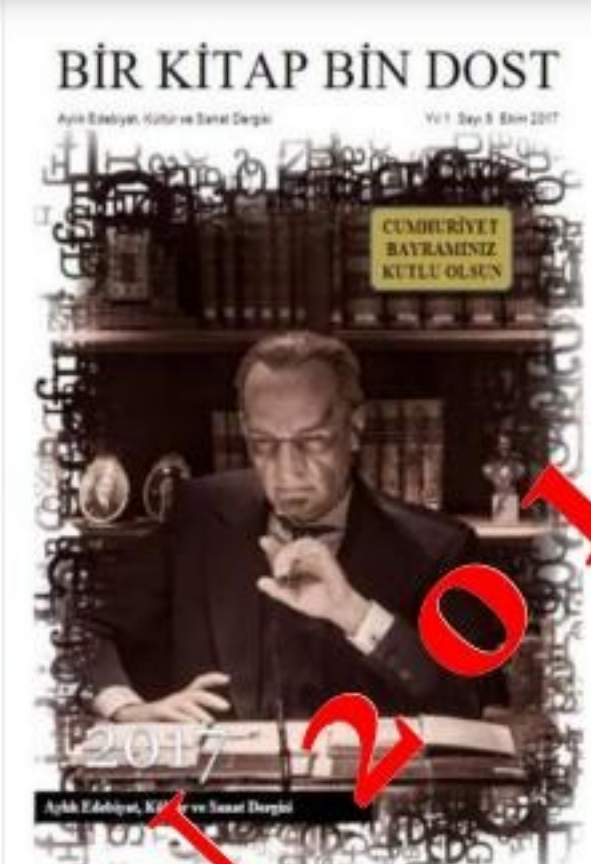
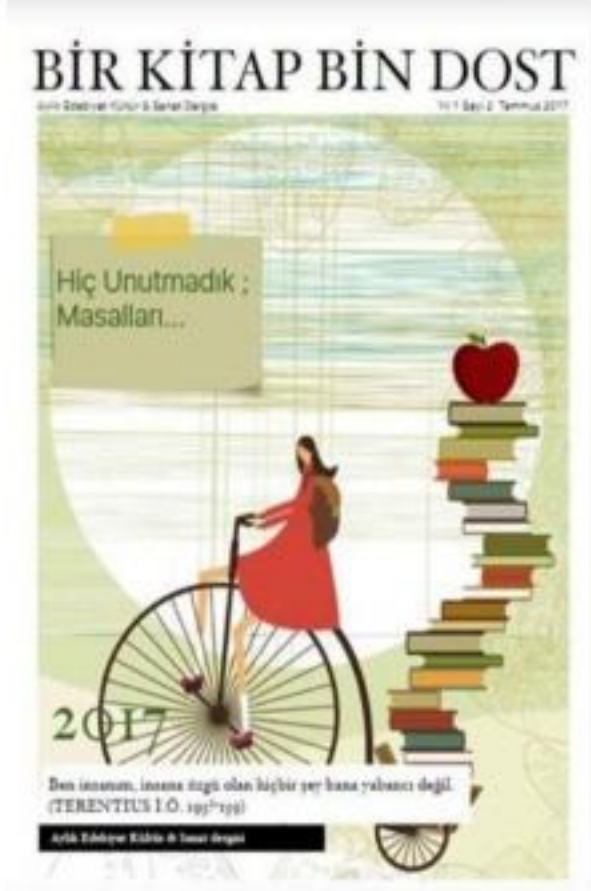
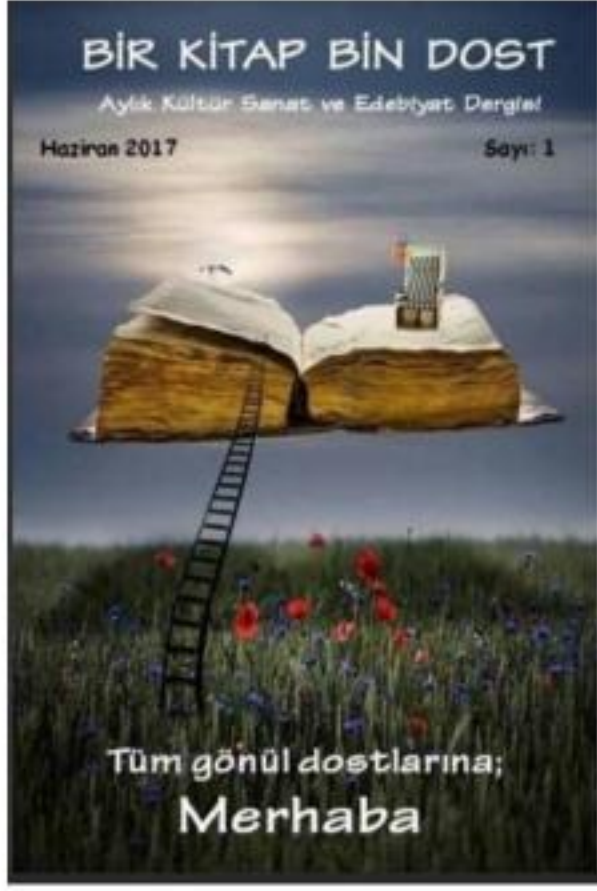

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık Kültür ve Sanat Dergisi

Haziran 2017 - Mayıs 2018 Yıl: 1

BİRİNCİ YIL ÖZEL SAYI

Genel Yayın Yönetmeni

(Editor in Chief)

İlhan Özdemir

Edebiyat Yönetmenleri

(Literary Directors)

Muzaffer Özkan

Gürcan Köftecioglu

Kültür ve Sanat Yönetmenleri

(Culture and Art Directors)

Emel Üstündağ

Yasemin Bayındır

Mehmet Saim Bilge

Agim Krasniqi

İdari İşler

(Administrative Directors)

Aziz Dur

Doğan Bayındır

Hakkımızda ve Yayın İlkeleri
ilk iki sayımızda yayınlanmıştır.

İletişim (Contact)

birkitapbindost@gmail.com

Tüm içeriğin hakları saklıdır.

İzinsiz Kullanılamaz

(All contents are reserved. It can not
be used without permission.)

@2017

Yurtdışı Temsilcileri
Overseas Representatives

Kosova Temsilcisi
(Representative in Kosovo)
Agim Krasniqi

Hindistan Temsilcisi
(Representative of India)
Tvg. Menon

Meksika Temsilcisi
(Representative of Mexico)
Ana Maria Gonzalez Estrada

Azerbaycan Temsilcisi
(Representative of Azerbaijanil
Soltan Soltanlı

Brezilya Temsilcisi
(Representative of Brasil
Cival Einstein

Cezayir Temsilcisi
(Representative of Algeria)
Youcef Aimeur

Mısır Temsilcisi
(Representative of Egypt)
Fawzy Morsy

Makedonya Temsilcisi
(Representative of Macedonia)
Keti Radevska

Özbekistan Temsilcisi
(Representative of Uzbekistan)
Makhmud Eshonkulov

Kolombiya Temsilcisi
(Representative of Colombia)
Gina Gonzalez Torres

Norveç Temsilcisi
(Representative of Norway)
Fadi Abou Hassan

NİCE SAYILARA!..

Böyle bir dergi çıkarabileceğimize inanmadıkları ve bir kaç sayıdan sonra bu işten vazgeçeceğimizi düşündükleri için ilk başta karşımızda olanlara inat, siz dost ve arkadaşlarımızın yanımızda olduğuna ve bizlere her zaman ki desteği vereceğinize inanarak bu yola çıktık.

On iki sayıyı geride bıraktık ve bu sayı ile birlikte ikinci yılımıza ilk adımı atıyoruz. Sizlerin destekleri ve katkıları ile daha nice nice yıllara birlikte gireceğimize inanıyoruz. Birinci yılda, hiç ummadığımız ve hayal bile edemeyeceğimiz bir şekilde ilerledik ve büyüdük. Hatta bu büyümemiz ve gelişmemiz sonucunda yalnızca Türkiye’de olan bir dergi olmaktan çıktık ve şu an dünya üzerinde 60 ülkede paylaşılan uluslararası bir dergi haline geldik.

Derginin bu hale gelmesi için emek sarfeden ve katkıda bulunan tüm arkadaşlara çok teşekkür ediyorum. Bizleri destekleyen ve bizlere inanarak yanımızda olan sizlere de, en içten sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Sevgilerimle...

- 3** Editörden... /Nice Sayılara
- 6** Ebru Dişiaçık/Yazı-Papatya Falları
- 7** Gülten Ateşoğlu/Şiir-Bir Nefes İstanbul
- 8** Gürcan Köftecioğlu/Söyleşi-İlhan Özdemir
- 12** Fuında Kantaroğlu/Resim
- 13** Hüseyin Kekiç/Fotoğraf
- 14** Yasemin Bayındır/Yazı-Kaynama Noktası
- 16** Emel Üstündağ/Ebru
- 17** Sema Güngör/Resim
- 18** Ayla Gözneli/Fotoğraf
- 19** Mehmet Saim Bilge/Karikatür
- 20** Emir Çebi/Yazı-Niye Yaşıyoruz?
- 22** Emel Üstündağ/Yemek Kültürü-Arnavut Göçmenleri
- 23** Zümrüt Çakar/Fotoğraf
- 24** İlgen Demir/Resim
- 25** Nicoleta Ionescu/Karikatür
- 26** Gürcan Köftecioğlu/Yazı-Gemide
- 28** T.Özgür Kumaş/Bir Fotoğraf Bir Öykü
- 29** Aynur Sayım/Şiir-Sen
- 30** Yasemin Bayındır/Yer ve Mekan-Marmaris Selimiye Köyü
- 32** Metin Selçuk/Resim
- 33** Asuman Gündüz/Fotoğraf
- 34** Martin Arrizabalaga/Karikatür
- 35** Raşit Yakalı/Karikatür
- 36** S.Ümit Fırat/Yazı-Bugünüme Özdemir Asaf Karıştı
- 37** A.Gonca Öcal/Şiir-Sensiz Şehir
- 38** Gürcan Köftecioğlu/Sinema-Quentin Tarantino
- 40** Burhan Ersan/Reng-i Su
- 41** Adamou Tcihiambiano/Resim

In this issue...

- 42** Nihal Rende/Fotoğraf
- 43** Luis Eduardo Leon /Karikatür
- 44** Şengül Yılmazkaya/Yazı-Yalnızlığım, ...
- 45** Hüseyin Kekiç/Şiir-Körebe
- 46** Metin Aydın/Resim
- 47** Ali Al Sumaikh/Karikatür
- 48** Kübra Erbay/Yazı-Aşka Düşelim mi?
- 50** T.Özgür Kumaş/Şiir-Sen Gibi,Sana Benzer
- 52** İlhan Özdemir/Söyleşi-Nilüfer Yazgan
- 55** Tijen Köftelioğlu/Fotoğraf
- 56** Nilgün Altan/Resim
- 57** Soltan Soltanlı/Resim
- 58** Uğur Pamuk/Karikatür
- 59** Eren Sönmez/Karikatür
- 60** Lavinya Öz/Yazı-Ödünç Gamzeler
- 61** Hatice Aydın/Bir Fotoğraf Bir Söz
- 62** M.Ali Tan/Şiir-Yalnızlık
- 63** Güniz A.Küçükoğlu/Portre-B.Rahmi Eyüboğlu
- 64** Burhan Ersan/Reng-i Su
- 65** Şengül Yılmazkaya/Fotoğraf
- 66** Aneta Hasani/Resim
- 67** Selma Top/Resim
- 68** Agim Krasniqi/Karikatür
- 69** Mary Zins/Karikatür
- 70** Muzaffer Özkan/Yazı-Hayat Treni
- 72** Sibel Yıldırım/Resim
- 73** Khatira Hasanzade/Resim
- 74** Tvg Menon/Karikatür
- 75** İbrahim Badusha/Karikatür

- 76** A.Zeki Yeşil/Yazı-Müsterihim...
- 77** Hülya Özveren/Bir Konu Birkaç Resim
- 78** Gülten Adem/Şiir-Temmuz Gecesi
- 79** Muzaffer Özkan/Kitap-Balım Kız...
- 81** Güniz A.Küçükoğlu/Resim
- 82** Marwa Ibrahim/Karikatür
- 83** Fawzy Morsy/Karikatür
- 84** Aynur Karataş/Yazı-Zamandan Kaçış
- 86** Agim Krasniqi/Yer ve Mekan-Prizren
- 88** Bardhyl Spahiu/Fotoğraf
- 89** Saeed Mohammadzadeh/Fotoğraf
- 90** Hülya Bozkurt/Resim
- 91** Gina Gonzalez Torres /Resim
- 92** Ana Maria G.E./Karikatür
- 93** Makhmudjon Eshonkulov/Karikatür
- 94** Kedda Berjoh/Yazı-Çit
- 96** Yiltu Salur/Şiir-Kaçış
- 97** Hatice Aydın/Bir Fotoğraf Bir Söz
- 98** Emel Üstündağ/Ebru
- 99** Aziz Dur/Fotoğraf
- 100** Hülya Özveren/Resim
- 101** Yalçın Alaca/Resim
- 102** Cival Einstein/Karikatür
- 103** Sholeh Pardakhtim /Karikatür

Arka Kapak: Ayın Dostu-Mehmet Saim Bilge

Özel Sayı

DÜŞÜN Kİ...

Ebru Dişiaçık
İstanbul

Düşün ki, dört duvar kaplamış her bir yanını. Sessiz çığlıkların çarpıyor, sonra da başladığı yere geri dönüyor.

Düşün ki, bir kuyunun içindesin. Işığa kenetlenen gözlerin gün sayıyor.

Düşün ki derim ya üstüne basa basa! Fakat düşünemeyiz ki, kaynar sular başımızdan aşağı dökülmedikten sonra!

Zordur düşünmek. Düşüncenin kıyı şeridinde gezinmek, dişe dokunur

yanları ile bütünleşmek. Bu vakitler mevsimler ışık tutar yorgun düşmüş kalbimize. Önce sessizce dinler, sonra dört mevsim hallerini bir çırpıda döker.

Bazen kara bulutlar arşınlar göğü, bazen yağmur damlaları iner, bazen ise kar taneleri düşer. Sel çıkar, tufan olur, rüzgar en katmerli yanlarını savurur. Gidişat bir kör düğümdür.

Üşüyen bedenlerimize inat gece ve gündüzle baş ederken, güneş en alımlı hali ile çıkıverir. Gelin gibidir.

Süzülür, süzülür, süzülür...

İşte o vakit akıntıya kürek çeker iç sesin. "Hadi! Hadi! Hadi!" diye çırpınırken gülümsersin.

Bir kuşluk vaktidir. Düğümleri bir bir çözülen iplerin kainata bezenmiştir.

Hadi şimdi düşün...

Düşün ki, gölgen aralanan kapılardan süzülmeden önce benliğine kilitlensin.

Gülten Ateşoğlu
İstanbul

BİR NEFES İSTANBUL

Karma karışık saçları yağmurdan
Öylesine gürültülü,
Bütün bulutlar ağlıyor
Taşla toprak karıştı birbirine
Saklanmaya çalışan çimenler sıril sıkılam
Sıril sıkılam yüreğim, gürültüsünde boğulmuş gibi
Bir nefes İstanbul, karmakarışık saçları yağmurdan
Pencerenin dışı, şöyle yakan bir yudum içecek çağrıştırıyor
Kuşlar saklanmış, yaşamıyorlar sanki
Çıt yok gürültüden başka, damlaların cama vuran sesi bile ürkütücü
Baharın tadında değilsin be yağmur
Ben bahar çocuğuyum oysa, yeşeren yapraklarda ararım anılarını
Hani senden sonra mis gibi toprak kokusu gelir ya
Onu da mı aldın gürültülü kucağına
Bırak sesini, gecenin siyah kürküne
Gece de üşümesin ama şu baharın güneşe el verdiği sıcak
Çıplaklığı ile güzel
Ne kürk, ne de manto ister
Bir nefes İstanbul, karma karışık saçları yağmurdan

Haziran 2017

Gürcan Köftelioğlu
İstanbul

İLHAN ÖZDEMİR

Merhaba! Bugün 31 Mayıs 2017. Yeni çıkacak elektronik dergimiz için İlhan Özdemir ile röportaj yapıyoruz...

Gürcan Köftelioğlu: Sayın İlhan Özdemir, edebiyata ilginiz ne zaman ve nasıl başladı?

İlhan Özdemir: Yazmaya ilk defa 1971 yılında günlük tutarak başladım. Yatılı okula girmiştım. Bir sene sonra okumaya da başladım. Kitap okudukça yazmayı daha çok sevdim. Bir taraftan okuyor, bir taraftan yazıyordum. 1989 yılında İstanbul'a tekrar döndükten sonra yazılarımı bir araya toplama başladım. Bunun yanında, yazı kurslarına, yazı seminerlerine gitmek düşüncesiyle, bu tür etkinlikleri araştırmaya başladım. Bazı seminerlere katıldım, kurslara gittim, edebiyat sohbetlerinde bulundum. 1995 yılında, bir arkadaşın desteklemesi, biraz da teşvikiyle yazı kurslarının yanında, yazdığım yazıları başka arkadaşlara paylaşma amacıyla internete girdim. O zamana kadar internette böyle bir imkan olduğunu bilmiyordum. O zamanlar internette bulunan arkadaşlık sitelerinde yeni arkadaşlar edinerek onlara yazılarımı gönderdim. Beğenildiğini görünce –tabi bu durum yani beğenilmek herkesin olduğu gibi benim de çok hoşuma gitti– daha iyi yazabilmek, daha güzel yazabilmek için kendimi geliştirmek amacıyla yazı kurslarını, yazı seminerlerini, yazı atölyelerini ciddi bir şekilde araştırmaya başladım. Bu tür etkinliklere gittim, onlara katıldım, onlardan çok şeyler öğrendim. Daha sonra uzun yazılar geldi... İlk zamanlar kısa deneme yazıları veya öykü türü yazmayı istiyordum ama yazdıklarımın öykü olduğunu da bilmiyordum gerçeği söylemek gerekirse. Bir yazıya başlıyordum, onun bir öykü değil, roman olabileceğini düşünüp daha uzun yazmaya çalışıyordum ama kurslar ve seminerlerden sonra öykü yazmanın veya roman yazmanın öncesinde kısa kısa yazılar yazmanın daha önemli olduğunu anladım. Edebiyatla ilgim... Yani 71'den beri içindeyim...

GK: Pekiyi. Bu süreçte, biraz aslında türlerden bahsettiniz ama yazı türlerinden hangisi daha çok ilginiz çekiyor? Şiir mi düzyazı mı? Hangisinde yazmaktan keyif alıyorsunuz ya da okumaktan?

İÖ: Düzyazıdan keyif alıyorum. Kendimi daha iyi ifade edebildiğimi, anlatabildiğimi düzyazı ile gördüm. Şiirden hoşlanırım ama hiç şiir yazmadım. Şiir dinlemeyi, özellikle güzel şiir okuyan birisinden dinlemeyi çok severim ama ben hep düzyazıdan yanayım. Böyle söyleyeyim ve güzel bir öykü yazmak, güzel bir roman yazmak hayalim... En kısa zamanda da roman olmasa bile bir kaç öykü kitabı çıkarmayı düşünüyorum.

GK: Biz de heyecanla bu öykü kitaplarını, hatta belki bir romanı ileride sizden bekliyoruz. Fakat sizin aslında en önemli misyonunuz, şimdiye kadar kendi yazdıklarınızın yanı sıra etrafınızdaki yazarlara veya yazar olmak isteyenlere veya sanatın herhangi bir koluyla ilgilenen insanlara kucak açtığınız “Bir Kitap Bin Dost” sitesi ile sizi tanıyoruz. Bu sitenin biraz geçmişinden bugüne gelişinden bahseder misiniz?

İÖ: 1995 yılında, iki tane çok sevdiğim dostumun sayesinde, onların desteklemesi, teşviki ve biraz da zorlamasıyla yazılarımı paylaşmaya başladığımda benim durumumda olan, yazı yazan veya yazdığı yazıları paylaşmaktan korkan bir sürü insan olduğunu, bir sürü arkadaş olduğunu gördüm. Bu insanları ortaya çıkarmak, bunlara birazcık da cesaret vermek amacıyla “Sakinn'in Sitesi”ni kurduk. Bu sitenin amacı: yazı yazan, şiir yazan veya resim yapan arkadaşların kendi ürettikleri eserleri burada paylaşmaktı. Bir başka amacımızda; sitede yayınlanan şeyleri arkadaşlarla paylaşmak, onların yorumlarını almaktı. Çünkü şunu çok iyi gördüm, anladım ve biliyorum; yazdığınız yazıların, yazdığınız şiirlerin veya yaptığınız resimlerin, çevrenizde olan çok yakın dost ve arkadaşlarınız tarafından beğenilmesi, bir süre sonra çok fazla önemli olmuyor!.. Çünkü sizi kırmamak için “çok güzel”, “iyi” diyorlar, birazcık gaz veriyorlar. Bu hoşunuza gidiyor ama bir süre sonra bu,-bana olduğu gibi- hiç kimse için yeterli olmuyor. Hiç tanımadığınız, bilmediğiniz, görmediğiniz, konuşmadığınız insanların yazılarınızı beğenmesi, onunla ilgili güzel övgülerde bulunması çok hoşunuza gidiyor ve sizi teşvik ediyor. Siteyi kurmaktaki amacımız buydu... Bu insanlara bir yol açmak, bu arkadaşları edebiyata kazandırmak. Çünkü asıl olan “edebiyat” bence!.. Bu arada, 2010 yılında “Sakinn'in Sitesi”nin ismini “Bir Kitap Bin Dost” olarak değiştirdik.

GK: Eğer söyleyecekleriniz bu kadarsa...

İÖ: Çok teşekkür ederim. Bu kadar...

GK: Şimdi çevrenizde onlarca amatör yazarın ve sanat sevdalısının olduğunu biliyoruz. Sitenin kaç üyesi veya kaç takipçisi var, yaklaşık olarak? Siz bize daha iyi fikir verebilirsiniz...

İÖ: Yaklaşık 600 kişi... Ortalama 600 kişi, bazen on aşağı, on yukarı oluyor ama ortalama, 600 kişi...

GK: Evet... 600 kişi civarında ziyaretçiyle veya kullanıcıyla bu siteyi yürütürken, geçtiğimiz ay ani bir kararla, yani bize göre ani oldu, birden siteyi yeni bir formata dönüştürmeyi planladınız ve elektronik edebiyat dergisine geçeceğinizi ilan ettiniz, Haziran ayı ile birlikte. Bu süreç nasıl gelişti? Neden internet sitesinden edebiyat dergisine geçtiniz? Geleceğe yönelik bununla ilgili hedefleriniz nelerdir?

İÖ: 2016 yılı, yani geçtiğimiz yıl Temmuz ayı sonunda Antalya’ya giderken uçakta bir tane dergi gördüm. Uçaklarda hepimizin bildiği, gördüğü bir dergi aslında. İçinde çok güzel bilgiler vardı. Onları okuduktan sonra, “Bunları elektronik ortamda nasıl çıkartabiliriz?” diye veya “Çıkartabilir miyiz?” diye kafamda bir ışık çattı. Çünkü basılı dergi olayını daha önceki yazarlık kursu veya Yazak’tan (Yazarlık Akademisi Derneği) biliyorum. Onun çok zor olduğunu, imkansız olduğunu veya beni çok fazla tatmin etmediğini gördüm. “Acemi” dergisinin yayın kurulunda olduğum halde bunun beni tatmin etmediğini söyleyebilirim. Çünkü basılı dergilerin insanlara ulaşması, üyelere ulaşması çok zor. “Bunu internet ortamında nasıl yaparız, E-dergi olarak?” diye düşündüm. Google’da araştırdım, bilgisayarda araştırmalar yaptım. Kafamdaki bazı şeyleri yerleştiremediğim için bekledim. Hatta arkadaşlarla da konuşmadım yerleşmediği için. Çünkü ben, kafamda bir şey tam olarak yerleşmezse, ona ben tam olarak inanmazsam kimseye söylemem... Eğer bana tam doğru gelmiyorsa vaz bile geçerim. Bekledim, geçen aya kadar, yani Nisan 2017’ye kadar... Şubat ayında bu düşünceyi kafamda bir yerlere oturttum... “Olabilir” dedim,

Haziran 2017

“Yapabiliriz” dedim ve bunun araştırmalarını daha yoğun bir şekilde yaptım. Daha sonra arkadaşlarla, yakın dostlarla konuştum, bunu paylaştım. “Olabilir” dediler, “Çok da güzel olur” dediler... Onlarında teşvikiyle, desteğiyle bu işe başladık. Güzel olacağına, hiç olmazsa “Bir Kitap Bin Dost” sitesinden daha yararlı olacağına inanıyorum. Geçen bu altı-yedi aylık süreden sonra daha faydalı olacağına inanıyorum. Buradaki üyelerimiz, başlangıçta site gibi 600-700 kişi olmayacak ama 100 kişi de olsa, ben çok daha faydalı –hem benim için hem onlar için– olacağına inanıyorum.

GK: Pekiyi... Biz aslında değil 100 kişi, belki de eskisinden çok daha fazla kişinin bu dergiyi takip edebileceğini düşünüyoruz. Hem bu çağdaş bir yol, teknolojinin gittiği bir yol, hem de klasik dergicilik anlayışına göre çok daha modern ve kolay yayılabilen, insanlara kolay ulaşabilen bir yol. Zaten çağımız da bunu gerektiriyor. Çok teşekkürler.

Şimdi sıra geldi sizin tercihlerinizle ilgili kısa kısa sorularımıza... Bu sorularla sizden sadece tercihinizi soruyoruz ve en fazla bir cümleyle nedenini açıklamanızı bekliyoruz... Okurken, yerli yazarları mı, yabancı yazarları mı daha çok tercih ediyorsunuz?

İÖ: Şöyle söyleyeyim; 1970 yılından 80 yılına kadar, on yıl sürekli yabancı yazarları okudum. Belki biraz iddialı bir cümle olacak ama Rus yazarlarının hepsinin -bir, iki tane de olsa- romanını okudum. 1980 yılından 90 yılına kadar Türk yazarlarını okumaya başladım. 90’dan sonra da karışık okumaya başladım ama şu anki tercihim, “Hangisini önce okumak istersiniz?” dersiniz ben Türk yazarın romanını okumak isterim...

GK: Anlıyoruz ki oyunuzu yerlilerden yana kullanıyorsunuz, ağırlıklı olarak. Peki, tür olarak mizah mı, dram mı desek, yani sizi güldüren eğlendiren kitapları mı, yoksa sizi düşündüren hatta biraz üzen kitapları mı okumayı tercih edersiniz?

İÖ: Ben dramı tercihi ediyorum... Bu yanlış anlaşılmasın. Mizahı reddettiğim, istemediğim veya mizahtan hoşlanmadığım anlamına gelmesin. Mizahı da çok severim ama ben yazı yazarken mizah yazmaktansa dram türü bir şeyler yazmayı tercih ederim...

GK: Sizin hem çok gezdiğiniz hem çok okuduğunuzu biliyoruz. Bir tercih yapmanız gerekse hangisini tercih edersiniz?

İÖ: Okumayı tercih ederim...

GK: Bir dostunuzdan sizinle ilgili bir övgü duymayı mı, bir eleştiri duymayı mı istersiniz veya hangisi daha değerlidir sizin için?

İÖ: Doğrusunu söylemek gerekirse, dostlarımdan eleştiri duymayı daha çok seviyorum. Çünkü övgü duymak, her insanın çok hoşlandığı, beğendiği, istediği bir şeydir. Fakat övgüyü herkesten duyabilirsiniz, eleştiriyi dostlarınızdan duyarsınız!.. Dostlarınız dışındakiler sizi eleştiriyorsa mutlaka ya kıskançlıklarındandır ya da yergi amaçlıdır... Eleştiri değil, sizi yermek, sizi yerden yere vurmak içindir. Onun için ben övgüyü hiç tanımadığım, bilmediğim, görmediğim insanlardan da yazılarımda duyuyorum. Beğeniyorlar ama bu benim için çok fazla geçerli değil... Ama eleştiriler öyle olmuyor. Dostlarım eleştirdiği zaman benim iyiliğimi istiyorlar. Ben dostlarımdan beni eleştirmesini isterim...

GK: Peki... Hep dost dost dediniz. Bu bölümdeki son sorumuz da dostlarla ilgili. Dostluktan mı, arkadaşlıktan mı hoşlanırsınız veya hangisi daha değerlidir sizin için?

İÖ: Benim için dostluk çok farklı bir şeydir. Hep söylerler, zaten ben değil herkes söylüyor, işte bir elin parmakları, beş elin parmakları... Ben nicelik olarak bir şey söylemek istemiyorum ama benim için iki el de olabilir dört el de olabilir ama dostluk her zaman farklıdır... Arkadaşlarla "zor" yola çıkamazsınız. Arkadaşlarla yola çıkarsınız, dostlarla "zor yola" çıkarsınız. Zor yollara çıkmayı hep tercih ettim ya da hayat hep beni zor yollara çıkarttı!..

GK: Evet. Ben bu sorunun aslında cevabını biliyordum ama bir kez daha sizden duymak istedim. Çünkü geçtiğimiz yıl biliyorum "Facebook"da yüzlerce arkadaşınızı sildiğinizi, gerçek dostlarınızı ayrı bir yere koyduğunuzu ve daha önceki söylemlerinizi de zaten bunu duymuştuk.

Son sorumuz şöyle olacak: Edebiyatla ilgilenen dostlarınıza veya gelecek kuşaklara sizden bir mesaj vermek istesek, onlara kısaca ne söylemek istersiniz?

İÖ: "Okuyun" derim. Okuyun, okuyun, daha sonra da hiç çekinmeden, korkmadan, nasıl oldu demeden yazın ama yazılarınızı ilk başta okumayın. Yazın, bir ay dursun, bir ay sonra okuyun ama yazıya başlamadan önce de üç tane kitap okuyun, bir sayfa yazı yazın. Tavsiyem bu! Genç dostlara...

GK: Çok teşekkür ediyoruz. Bugün 31 Mayıs 2017. Sayın İlhan Özdemir ile yeni çıkacak dergimiz için ilk röportaj yaptık. Kendisine çok teşekkür ediyoruz ve derginin hayırlı, uğurlu, başarılı olmasını diliyoruz...

İÖ: Ben çok teşekkür ediyorum...

Haziran 2017

Funda Kantaroğlu
İzmir

FOTOĞRAF

Hüseyin Kekiç
İstanbul

Haziran 2017

Yasemin Bayındır
İstanbul

KAYNAMA NOKTASI...

Köy kadını zekidir her zaman... Öyle böyle değil, ciddi çok zeki...

Hepimiz az çok köy hayatını, köyde yaşayan insanların görevlerini biliriz. Kimimiz kitaplardan okumuş, kimimiz dizilerde, sinamada, TV. de belgesellerde izlemiş, kimimiz ise yakından şahit olmuşuzdur. Genel bilinen bir şey varsa oda köy insanının çalışkan olmasıdır.

Bildiğimiz nedir? Köy kadını sabah erken kalkar, ahıra gider, tarlaya gider, ekmek pişirir. vs... vs... değil mi? Evet doğru... Ama birde bütün bu işlerin incelikleri vardır. Bunların ne kadarını biliyoruz?

Bu sabah süt kaynatırken aklıma geldi. Süt kaynamaya yakın, kabardı ve taşıtı taşacak. Hemen ocağın altını kısıp, bir çırpıda tencereyi ocaktan aldım. Ee ne var bunda? diyeceksiniz bana şimdi. Hepimizin hiç düşünmeden yaptığı bir harekettir. Oysa köyde işler hiç de bu kadar kolay gitmez. Süt kaynatmanın bile bir adabı bir usulü bir inceliği vardır.

Akşam ve sabah sağdığın süt birleştirilir ve hereni(kazanın küçüğü, kalaylı bakır tencere) denilen büyükçe tencereye konur. Herenin dibi tutmaması için önce soğuk su ile ıslatılır ama su hereni dibinde fazla kalmamalıdır zira fazla su kalacak olursa hem sütün kalitesi (yağı) düşer, hemde sütün sulanmasına sebep olur ki bu da yoğurt mayalandığında üzerinde su birikmesine sebep olur. Bu hesaplama çok ince bir hesaplama değildir. Bu hesaplama ilk aşamadır. Daha sonra bu hereni(yaklaşık 5 kiloluk) ateşlediğin ocağa oturtulur. Süt ocakta kaynatılır. Öyle bizim yaptığımız gibi tencere, tüplü yada doğalgazla çalışan ocağa düğmesini kıvırdığın gibi ateşe koyduğun tencereye benzemez... Ocak önce hafif, sonra da harlı yakılır. Bu sütün kaynama aşaması için gereklidir. Süt ayarladığın alevde kıvamınca kaynamaya bırakılır. Önce hafif ateş, ince çalı çırpı ile elde edilir ama arasınada muhakkak biraz kalın odun parçaları atmak gerekir ki buda birazdan harlı alev haline getireceğin ateşe ilk adımdır...

Asıl iş sütün kaynama noktasıdır. Eğer ocağa attığın odunların kalınlığı ve de miktarını ayarlayamazsan, sütün dibinin tutmasına yada taşmasına sebep olursun. İkisi de çok kötü ve de her daim senin olasılık hesabı yapamayan iyi bir ev hanımı olmadığının göstergesidir aslında... Yani ocağın düğmesini kıvrıpta tencerenin altını kısmak gibi bir lüksün yok. Kendin hesaplamalısın bunu. Ocakta yanan odunun miktarı ve de alevin yoğunluğu ve de sütün kabarma süresini hesaplayamıyorsan yandın demektir!.. Süt taşar.

Ahh o süt taşması ahh!..

Siz bilir misiniz ki bir süt taşması nelere sebep olur?

Hayır hayır, sorun sütün taşmasıyla ocağın batması değildir. Öyle şehirdeki gibi ocağa süt taştığı zaman eline deterjan ve bezi alıpta ovarak temizlemek olsa olay, sorun değil, en fazla g ve zaman harcarsın. Olay daha da büyüktür!..

Hereni ağır ve hacimli bir kaptır. Bir çırpıda alamazsın ocaktan. G ve çeviklik ister. Hadi alamadın ve taştı diyelim. Vay haline o zaman!.. Taşan süt hereninin etrafından süzülerek ocağın taşlarına ulaşmıştır bile. Nerde yle bezle temizlemek? Zaten yanan alevlerin haşmeti ile ateş parçasına dönüşmüş taşlar, kendilerine ulaşan sütü a kurtlar gibi ilerine çekmişlerdir bile. Bunda bir sorun yok gibi değil mi? Ne var bunda taş emmiş işte diyenlerinizi duyar gibiyim... Yook arkadaşlar yok... Olay bildiğiniz gibi değil. Hani o açlıktan gözü dönmüş taşlar var ya hani? O bir çırpıda emdikleri sütü ilerinde hazmedip de belli etmeseler iyi. Yook iş öyle değil. Ocağı her yaktığında o taşlar, o emdikleri sütü senin burnundan fitil fitil getirecek derecede dışarı kusarlar... Evet evet...her defasında yeniden yeniden etrafı yanık süt kokusu sarar. Bu demek oluyor ki sen olasılık hesabını yapamayan beceriksiz bir ev hanımıydın... O yanık süt kokusu her defasında bunu sana hatırlatır ve sen her ocak yaktığın da o açgözlü taşların kurbanı olursun. Etrafa kustukları yanık süt kokusu bangır bangır bağırır bu olayı. Sütü taşıran, ocağı yakamayan, beceriksiz seniıııı diye bağırır durular...

Bir tek sen duysan iyi bu sözleri. Neredeyse bütün köy halkı duyar. Duymaları bir şey değildeee!.. Hani o eşme başları varyaaa? İşte o kötü... Hele de Bakkalların Ayşe abanın (zellikle belirteyim doğru yazdım, aba....abla değil yani!..) diline dştysen vay haline. O açgözlü, yandıkça kusan taşların bağırmasından da vahimdir alimallah... Bir gün değil hergün eşme başı konusu olursun...gazetelerde boy boy haberlerin çıkması kadar kötü. Düşünün bir kere, kaç kişi aramızda ocakta süt taşırdı diye gazetelere manşet olur? Hiçbirimiz değil mi... Oysa köyde öyle mi? eşme başı magazin for ever...flaş, flaş, flaşşş...

Neyse bu seferlik bu kadar, başka bir köy hayatında, başka konularda görüşmek dileğiyle...

Sevgiyle kalın.

Temmuz 2017

Emel Üstündağ
İstanbul

RESİM

Sema Güngör
İstanbul

Temmuz 2017

Ayla Gözneli
İstanbul

KARİKATÜR

Mehmet Saim Bilge
Ankara

Manisa'da Neler Oluyor?

Temmuz 2017

Emir Çebi
İstanbul

NİYE YAŞIYORUZ?

Zaman zaman oturup boş boş düşünmeye başladığımda, kafama bir çekiç gibi inen “Niye Yaşıyoruz?” sorusunu her geçen gün farklı bir şekilde cevaplıyorum.

Peki sizce biz niye yaşıyoruz? Neden bu hayattayız? Arkadaşlarımızla eğlenmek için mi geldik? Hayaller kurup bu hayallerin gerçekleşmesini hayal etmek için mi yaşıyoruz yoksa? Ailemize değer verip, bazı hedefler koyup, bu hedeflerin gerçekleşmesi için mi yaşıyoruz yoksa?

Kendime göre hayatın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışacağım şimdi:

Şöyle bir geçmişime baktığım zaman aldığım kararlar, pişman olduğum şeyler, yaşadığım iyi ve kötü deneyimler ve etrafımda olup bitenler beni şu an bulduğum seviyeye getirdi. Bu düşünce yapısı ve beden olarak ayrılıyor kendi içinde.

Şimdi etrafımda olup bitenleri göz önünde bulundurursam eğer; varlığı da yaşadım, yokluğu da gördüm. Bu nedenle "değer" kavramı dediğimiz olayı benimsediğimi söyleyebilirim. Pahalı ve ihtiyacınız olmayan şeylere para çarçur edip, o paranın kazanılmasında ki emeğe saygısızlık ediyor olabilirsiniz. Keşke o paraya sahip olamayan ve değer kavramına sahip bir insanın o paraya sahip olduğunda yapabileceklerini görebilseydiniz... Eminim çok kıskanırdınız. Ama bu kıskançlığı dışarı vurmazdınız elbette. Ne de olsa herkesin bir karakteri ve otoritesi var içinde yaşamakta olduğumuz toplumda...

Eskiden, sıradan birisi olarak değil de değer görmek isteyen birisi olmak için çok saçma şeyler yaptım. Yalanlar, hikayeler, vs... Hangimiz yapmadık ki? Ne de olsa bir olayı abartma konusunda hepimiz çok yetenekliyizdir. Daha sonra bu yaptıklarımın çok gereksiz şeyler olduğunu anlamaya başladım ve kendim olarak, olmak istediğim kişi olabilmek için yapmaya başladım.

Benim küçüklükten beri hedefim basketbolcu olmaktı mesela... Bir kamp ortamında gitar çalabilmek isterdim, arkadaşlarıma şarkı söyleyip onları neşelendirmek için... Dünyada ki her yeri gezip görmek gibi de bir hayalim vardı. Bu hayallerle büyüdüm ben... Boş bir odada müzik dinleyip, bir basketbol sahasında, maçı benim attığım son saniye sayısı ile kazandığımız basketbol maçlarında hayal ederdim... Bazen film izledikten sonra dünyayı kurtaran insan olurum.. Herkes için bu hayaller başka şekillerde gelişir. Zaten bizi hayata umutla bağlayan şeyler bu saçma hayallerimiz değil midir?

Büyümeye başladıkça, "gerçek arkadaşlık" dediğimiz şeyi anlamaya başladım. İnsanlara güven olmayacağına (çünkü her insanın yaşadıkları bazı şeyler, gördükleri ve öğrendikleri deneyimler onları kendi içinde olmak istedikleri kişiye doğru yönlendirir), eğer bir yerlere gelebilmek istiyorsak çabalamamız gerektiğine, özellikle ve özellikle aile konusunda bazı kararlar aldım...

Mesela ego dediğimiz olay dışında şöyle bir şey paylaşmak istiyorum sizlerle: Dışarıdan görüldüğü üzere, çok fazla arkadaşı olan, kendini beğenmiş, ukala birisi diye yorumlar yapıyorlar benim için. Bilmedikleri şey ise, benim arkadaş dediğim insanların bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az olduğu. Kendimi beğenen biri değil de kendim olmaktan nefret eden birisiyim. Ukalalık konusunda ise verebileceğim tek cevap, hayata hep olumlu yaklaşmaya çalışıyorum... Yeri geldiğinden ciddi, yeri geldiğinde eğlenceli biri olurum. Bu sebepten ötürü arkadaş grubundayken genelde neşe ve eğlence ortamı olmasını istediğimden biraz ukalaca konuşabilirim. Önemli olan herkesin mutlu olması değil mi?

Şu an hayatta temel aldığım üç tane ana kural var; Kimseye güvenme, ailene sahip çık (arkadaşları ve sevdiklerinizi aileden sayabilirsiniz) ve son olarak hayallerinden asla vazgeçme...

Bu 3 temel kural içinde hayatımı yaşıyorum. Değersiz olabilecek her şeyden uzak durmaya çalışıyorum. Zamanımı boş geçirmiyorum, en azından kitap okuyup veya internet ortamında araştırma yapıp bilgi haznemi genişletmeye çalışıyorum.

Bu sizin için tamamen farklı bir senaryo içinde olabilir. Herkesin örnek aldığı ve izlediği yollar farklı çünkü bu çok normal. Bu yüzden beni garipsemeyin, olur mu?

Hayatta hedeflerinizi gerçekleştirmek, sevdiklerinizin mutlu olmasını sağlamak ve en önemlisi mutlu olacağınız şekilde bir hayata sahip olmak için yaşayın. İnsanların düşünceleriniz için söylediklerini çok fazla umursamayın, ne de olsa bunu onlar değil siz yapacaksınız. Ailenizin sizin hayallerinize engel olmasını değil, destek olmasını sağlayın. Her zaman açık sözlü ve samimi olun. İnsanlara yalan söylemeyin. Olduğunuz kişi olmaktan korkmayın. Sizi öyle istemiyorlarsa hiç olmasınlar daha iyidir. Sizden daha değerli bir şey yok bu dünyada.

Kısacası, KENDİNİZ OLMAK İÇİN YAŞAYIN...

Hoşçakalın.

Ağustos 2017

Emel Üstündağ
İstanbul

ARNAVUT GÖÇMENLERİNİN YEMEK KÜLTÜRÜ

Bu sayımızda; özellikle börekleri dillere destan bir halkın yemek kültürünü sunuyoruz.

“Benim Arnavut damarımı tutturmayın.”

Eğer etrafınızda Arnavut göçmeni varsa ve sinirlendiyse o damarın ne demek olduğunu çok iyi biliyorsunuzdur. Tatlı inatları, açık elleriyle bilinen Arnavut göçmenlerinin unutulmuş ancak hatırlandığında hemen akla gelen ağızınıza layık özellikleri vardır.

Arnavut göçmenleri güçlü aile bağlarıyla öne çıkar, birbirlerine karşı saygılı ve sevgilidirler. Küçük sofralarda; çok çeşitle, çok lezzetli sohbetler ederler. Hatta o kadar güzel yemek yaparlar ki herkesin kolay kolay yapamayacağı tarifleri bile hemen yapıverirler.

Tıpkı Bulgaristan göçmenlerinin kendine özel ve lezzetli yemekleri gibi Arnavut göçmenlerinin de gördüklerinde şıp diye tanıyacakları kendilerine has yemekleri vardır.

Tatlısından tuzlusuna, çorbasından böreğine buram buram lezzet kokan Arnavut göçmeni yemeklerini sizlerle sunuyoruz.

Samsa:

Yufka ve yoğurtla yapılan, ilk bakışta kolay gelen ve mantı yerine geçebilecek olan samsa, fırınlanarak hazırlanıyor. Servis edilirken misler gibi yufka kokan samsayı bir Arnavutluk göçmeninin elinden denemelisiniz.

Elbasan tava:

Namıyla pek çok insanı Arnavutluk yolcusu yapan elbasan tava. Kuzu etlerinin yumurta ve yoğurtla bir araya gelmesi sonucu ortaya çıkan dayanılmaz lezzet.

Nohutlu ekmek:

Sağlıklı ekmekler için yanıp tutuştuğumuz bugünlerde nohutlu ekmek çölde vaha gibi adeta. Hazırlanması vakit isteyen ancak fırından sıcak çıktığında aklınızı başınızdan alabilecek bir lezzet.

Pırasa böreği:

Arnavut göçmenleri pırasa böreğini iki şekilde yapar. Ya pide gibi üzeri açık bir şekilde ortada pırasalar vardır ya da üstü de börek hamuru ile kaplanır. Yufka yerine elde açılmış hamurla hazırlanan pırasa böreği, tutkunu olunması bir lezzet.

Tirit:

Doğu Anadolu'nun en bilinen yemeklerinden bir tanesi olan tiriti bir de Arnavut göçmenlerinden denemenizde fayda var. Göçmen lezzeti tiride geçer, siz de banmak istersiniz.

Arnavut ciğeri:

Yapıldığında evde bir bayram havası yaratan Arnavut ciğeri herkesin sevgilisi. Güzel yapabilmek için soda mı kullanılmaz, neler yapılmaz ki? Ancak Arnavut ciğeri Arnavutluk'ta yenirse bambaşka olur.

Kaymaçına:

Krem karamel olarak bildiğimiz, Arnavut göçmenlerinin en güzel tatlılarından bir tanesidir. Trileçenin pabucunu dama atması an meselesi. Eğer bir Arnavut göçmeni tanıyorsanız yukarıdaki lezzetlerden en az bir tanesini yapmasını rica edin.

Gerçek lezzeti mutlaka tadın!

FOTOĞRAF

Zümrüt Çakar
İstanbul

Ağustos 2017

İlgen Demir
İstanbul

KARİKATÜR

Nicoleta Ionescu
Romanya/Romania

Ağustos 2017

Gürcan Köftecioğlu
İstanbul

GEMİDE

Zeki ama haylazdık ikimiz de. Bir insan yüz aldığı dersi neden sevmez, gel bize sor. Derslere selam, yola devam, hayatta yoğrulmuş, on sekizlik külhanilerdik. Hayat insana oyun oynar ya, biz hayata oyun oynamanın peşindeydik. Şeytana külahını ters giydirmek misali...

Ders yılı az önce bitmişti. Emil ile Kadıköy’de kokoreçleri mideye indiriyorduk. Emil benim Azeri sınıf arkadaşım. Üç yıldır yan yana otururuz. İçtiğimiz su ayrı gitmez. Ben ona İstanbul’u gezdiririm, o bana memleketini anlatır. Lise sona dayandık, ikisi de halâ bitmez. Ortak yönümüz satranç. Ben satrançta fena değilim ama Emil’i yeneni görmedim. Gözünü kapatıp oynarsa baş edebiliyorum, yoksa nafi.

Haziran sıcaklığı, üstüne bir de kokorecin acısı, üflesek ağzımızdan ateş çıkacak. Yarım ekmekle üçer ayran devirmişiz. Karşı camekanda bir gemi resmi gözüme çarpıyor. “Haydi Emil” diyorum “Bırak şu turnuva sevdasını, gel bir gemi turu yapalım.” Zaten akşama İzmir biletimiz var. Emil ikna oluyor, ben çoktan raydan çıkmışım. Gidiyoruz, konuşuyoruz acenteye. Yarın Çeşme’den başlayacak gemi turuna ekonomi sınıfı bir kamara buluyoruz. Satranç turnuva kaydımızı iptal ettiriyoruz. Gelsin üç günlük Ege turu...

Birer güneş gözlüğü ve mayo alıp gece yola koyuluyoruz. Satranç takımımız her zamanki gibi sırt çantamızda. Sabah İzmir’deyiz, oradan Çeşme. Limanda çeşit çeşit insanlar, genci yaşlısı, yerlisi yabancısı. Gemiye yerleşiyoruz. “Haydi, bir tur atalım,” derken tatlı bela bizi bırakmıyor. Barın karşısında iki kişi hararetli bir satranç maçına tutuşmuş, herkes başlarında. “Biz tatile geldik,” diyor görmemezliğe geliyoruz. Bardan soda ayran alıyorum. Sodayı köpürtüp buzlu ayranın içine fıskırtarak akıtıyorum. “Oh! Hayat bu.” İstanbul Şehir Hatlarını saymazsak, Emil ilk kez gemi yolculuğu yapıyor. Haliyle değişik bir deneyim. Dünya tatlısı genç bir kız geliyor yanına, Emil utangaç biraz. Köpüklü soda elimde yanaşıyorum bizimkine bir güzellik yapmak için. Tam omuzunun dibindeyim, nefesi yüzüme geliyor kızın, bakışıyoruz. “Hi, could we hang out together? Cheers!” (Selam, beraber takılabilir miyiz? Şerefe!) diyorum, sodamı kızın kokteyline vurmak üzereyken arkadan Tom Cruise kılıklı bir tip bitiyor, geniş omzunu havadaki bardağımla kızın arasına perde yapıyor, kız cevap veremiyor, çakma Tom Cruise’a gülümsüyor, Emil’i alıp uzuyorum.

Oradan gaziinoya konumlanıyoruz. Rulet masası kalabalık. Bütçemize uygun biraz fiş alalım derken, dolarları zor denkleştiriyoruz. Uğurlu sayım “9”. Basıyorum parayı “18” geliyor. Kaybettik. Emil “17” diyor. Basıyoruz, top dönüyor dolaşıyor hemen yanındaki “34”te duruyor. Bir an göz göze geliyoruz Emil’le. “Sıfır!” diyoruz aynı anda, masadaki iki katı kendisi olan tek sayıyı keşfederek. Yeşil sıfır karesine diziyoruz kalan bütün fişlerimizi. Kaybedip gideceğiz. Rulet dönmeye başlıyor, beyaz top da ters yönde yuvarlanıyor. Tıngır mıngır salınan top giderek yavaşlıyor, rakamların arasındaki perdelerle çarpmaya başlıyor. Krupiye “No more bets!” (Artık bahis yok!) diye yüksek perdeden seslenmiş çoktan. Emil, deminki perdelenen kız gaziinoya girdiğinden beri “trans” halinde. Ben ise umutsuzum, biriktirdiğimiz para yok olmak üzere. Gözlerimi kapıyorum. Tıngırtı giderek seyrek ve tok bir ses halini alıyor ve bitiyor. Krupiyenin “Zero” (Sıfır) demesiyle Emil’e ahtapot gibi sarılmam bir oluyor. Çevredekiler tuhaf tuhaf bakınca erkek partnerimin üzerinden ellerimi ve vücudumu çekiyorum. Kibar bir gülümseme ile yana geçiyorum.

Tekrar oynayacağız. Ama hangi numaraya? Bunu düşünürken aklıma Dostoyevski’nin Kumarbaz kitabı geliyor ve fikir değiştiriyorum. Mutlaka bir an gelecek zarar edeceğim, kârdayken kalkm azsam zarardayken kalkmak zorunda kalacağım. “Kitap okumanın yararları” diyorum içimden.

“Anti-kahraman olmanın sırası değil,” diye düşünüyorum. Emil’i çekerek, avcumda bir tomar fiş kasiyere gidiyoruz. Verdiği dolarlar bizim gemi ücretimizden de çok. Yarısını Emil’in cebine tkip gülücükler dağıtarak gazinodan çıkıyoruz.

Ertesi gün üst güverteye çıkıyoruz. Ne görelim! Yaşlı usta bir satranççı tezgah açmış. Herkese meydan okuyor. Belli eski kurt, orada epey yolcuyla silkelemiş. On dolara satranç oynuyor. Berabere kalırsan sen on dolar kazanıyorsun, yenersen bire beş veriyor, tam elli dolar! Şöyle bir senaryo kuruyoruz. Önce ustayla ben oynayacağım Emil izleyecek. Adamın stiline göre ikinci oyunda o darbeyi indirecek. Ben on doları verip adamın karşısına geçiyorum. Aslında mücadele ederim gibi geliyor ama planımıza göre adamın bizi kolay lokma sanması gerek. O yüzden maça fazla asılmıyorum. Birkaç zayıf hamle ile kötü duruma girip son bir hata ile maçı veriyorum. Bir de şaşırmış gibi yapıyorum kaybedince. Senaryo işliyor. Emil cebinden dünden kalma bir yüz dolar çekiyor. Adam cepteki şişkinliği görünce ağzı sulanıyor. Başka bozuğumuz yok diyoruz. Adam yüz dolarlık bahsi iştahla kabul ediyor. “Peki” diyoruz, “Sende karşılığı var mı?” Ceplerini yokluyor, on katı para göstermeli. Sekiz yüz dolar kadar çıkarabiliyor. Biz burun kıvrıyoruz senaryo icabı. Adam üzerine kol saatini de koyuyor. “İki yüz dolardan fazla eder,” diyor. Kabul ediyoruz. Yaşlı usta ile Emil’in maçı başlıyor.

Maç vurdulu kırdılı geçiyor, sanki satranç değil, buz hokeyi oynuyorlar. Karışık bir konum oluşuyor. Bakıyorum Emil ustalığını konuşturuyor, ama renk vermiyor. Acemi duygusu veren bir açılışla başlayıp, sanki tesadüfi bulunmuş hamlelerle ilerliyor, rakibini taşlarını feda etmesi için cezbediyor. Oyun ilerledikçe saldırı bıçak sırtı bir hâl alıyor. Sonunda saldırarak taşı kalmayan usta pes ediyor. Emil sadece savunma yaparak maçı kazanıyor. Çok ustaca ama hiç belli etmeden. Ben senaryoyu bildiğim için anlayabiliyorum, ama o kadar. Giderken usta oyuncunun ezilip mahvolduğunu görebiliyorum. Emil ganimeti topluyor, bardan ustaya serinletici bir içecek ısmarlıyoruz, adam kalpten gitmesin diye. Sonra saati Emil’e hatıra olarak koluna takıyorum, parayı bölüşüyoruz.

Zeki ama haylazdık ikimiz de. Hem gazinoda hem satrançta egomuzu ve cebimizi mutlu etmiştik. Tatil öncesinden daha çok paramız olmuştu. Gemideki son akşam yemeğimizde kendimize ziyafet çekiyorduk. Birden, gemide ilk gün barda rastladığımız kız, hem de yanında dünya tatlısı bir afetle yanımızda bitti. Kızlar oturacak masa ararken göz göze geldik. Karşımızda dekolte elbiseleriyle rüya gibi iki genç kız ya da iki cazip kadın vardı, ne bileyim. Başımız dönmüştü, masamıza davet ettik. Bizi kırmadılar. Danimarka’nın adını telaffuz etmem mümkün olmayan bir şehirden olduklarını, Türk erkeklerini çok çekici bulduklarını falan söylediler kırık bir İngilizceyle. Biz de bazı pembe yalanlar sayıp döktük, eksik kalmamak için. Bu masalları bilmemize rağmen, söyledikleri kulağımıza hoş geliyordu. Sürekli gülümsüyor ve kur yapıyorlardı. Yemekten sonra dansa davet ettik. Aktör bozuntusu ortalıkta yoktu. Ben de belayı çağırmayayım diye o konuyu hemen unuttum, kızlara sormadım. Danstan sonra birlikte güverteye çıktık. Birer içki de orada içtik. Adettir, son kadehi kamaramızda içelim dedik. “Okey,” dediler.

Sabah olmuş, kamaramızın kapısı sertçe vuruluyordu. Zar zor uyandık. Kamarotlar uzun süredir bizi uyandırmaya çalışıyorlarmış. Gemi limana yanaşmış ve yolcular inmeye başlamışlar. Acele etmemizi söylediler. Yüzümüzü yıkayıp kendimize gelmeye çalıştık. Gece kamarada ne olduğunu sormayın. İlk bir kaç dakikadan sonrasını ne Emil ne ben hiç hatırlamıyoruz. Sadece, kızların seksi giysileriyle son içkilerimizi hazırladıkları hayal meyal gözüme geliyor. Ceplerimizdeki dolarların yerinde yeller esiyor. Emil’in iki kolunda iki saat duruyor. Garip bir şekilde ona tenezzül etmemişler. Bir de gemiden inerken beyaz bir limuzinin uzaklaştığını gördük. Sanki içinde o iki kız ve aktör bozuntusu var gibi geldi bana...

Limandan çıktık, bir taksiciyle konuşmaya başladık. Saati versek bizi İzmir’e atıp atamayacağını sorduk, markasına baktı, “Tamam,” dedi. Yolda sohbet koyulaştı. Bizim yine şanslı olduğumuzu söyledi. Bunların genellikle yaşlı ve paralı yalnız erkeklere dadanan servet avcıları olduğunu, biz genç olduğumuz için acıyıp saati almadıklarını söyledi. Bornova’da bizi şutladı. Satranç turnuvası devam ediyordu. Başını kaçırmıştık ama birlikte İstanbul’a dönecek bir arkadaş bulabilirdik. Haziran sıcağında turnuvanın olduğu salona yürümeye koyulduk.

Zeki ama haylazdık ikimiz de. Ya da öyle sanıyorduk!..

Eylül 2017

T. Özgür Kumaş
İstanbul

MERDİVENLER

İnsanlık tarihinin bilgi aşkı kibrini beslemeye başladığından beri, peşine düşülecek ustaları olmayan bir dönemden geçiyorduk. Kötü haber iyi haberin, iyi haber kötü haberin habercisidir, kötü kalpler iyi kalpleri gölgelemeye başladığından beri...

Yeni Milenyum müjdeledi. Geleceğin büyük ustaları doğdular. Ayırdına varılamaz süreç, değişim gününün geldiğini özgür olmayanların kulağına fısıldamaktadır.

Makul ve makbulleri sorgulama zamanı gelmiştir.

Yararsızları sorgulama zamanı gelmiştir.

Sistemler, otobanlar ve çirkini güzel yapan diğer bütün rakamlar, harfler ve ölümler tüm dünyaya artık çiçeklerin koparılmaması, koklanması gerektiğini anlatmıştır.

Duyuları elemeye başlamanın zamanı gelmiştir.

Gözlerimizle, kulaklarımızla ve ellerimizle ve tatlarımızla artık tek bir hayali koklamaya başlamanın zamanı gelmiştir.

Toplumu yaratanlar, parçalandığını göremeyenlerdir.

Yeni "Harika"ların inşaatları taş ile mala ile değil, büyük rüyanın parçalarının bir araya gelmek istemesiyle başlayacaktır.

Küçük rüyalar sadeleştirilerek büyük rüyanın parçası olacak hale getirilmelidir.

Dünyayı küçük bir köy yapmak elimizde ve bu köyün tüm yaşayanlarının yüzünü çevirmeliyiz doğaya yeniden gerçek anlamıyla.

Dönüşüm için, yıkım şart değil. Gökdelenlerin temelleri toprağın kalbindeyken hala, aşağı inen merdivenlere yönlendirmeliyiz önce kendi bedenimizi.

Aynur Sayım
İstanbul

SEN

Seni sen yapan yine sen...
Açıyorsun gözünü dünyaya,
bakıyorsun bir sen varsın...bir de şefkatle bakan bir çift göz
Sen ve dünya başbaşa
dünyan; sen ve o iki göz...
Yavru kuşsun önce kanatların zayıf incecik,
Uçmaya çalışıyor düşünüyorsun,
Bir daha, bir daha...canın yanıyor...
Bakmışsın ki biraz uçup alçalıyor,
Her gün daha uzaklara gidiyorsun...
Uçtukça uçuyorsun, güçleniyor kanatların,
özgürlük koymuşlar bunun adını,
BiR de bakmışsın ki...
Meğerse hataların sen, yaşamın sen
seni sen yapan yine SEN'mişsin...

Eylül 2017

Yasemin Bayındır
İstanbul

MARMARİS / SELİMİYE KÖYÜ

Son zamanlarda “huzur” kelimesini çok sık kullanırken bulur oldum kendimi.

Hemen hemen pek çoğumuz “Şöyle sessiz sakın, kafamı dinleyebileceğim bir yer olsa” demiyor muyuz? Yoğun iş temposu, trafik ve kalabalıktan yoruldunuz mu? Ya da her şey üstünüze üstünüze mi geliyor? Haydi gelin hep birlikte sessiz, sakın bir köşeye uzanalım. Marmaris’in sessiz kalesi Selimiye Köyü...

Bazen görmeden geçeriz bu yerleri. Oysa bir bakış uzaklıktadır pek çoğu. Böyle yerleri bir bilen, bir yaşayan olmayınca önerisi de olmaz. Ve bir bakmışsın, o “sessiz, sakın” yerleri görmeden geçirmişsinizdir koca bir yaz tatilini...

Yine aynı cümle dilimize dolanmıştır “Ah şöyle sessiz...”

Bu ay size böyle bir yerden bahsetmek istiyorum. Marmaris/Selimiye Köyü...

Marmaris-Datça yolunun yaklaşık 20. kilometresinde, tepeden bakınca dağlarla çevrili, yeşille mavinin buluştuğu bir koy burası. Dolambaçlı yollardan geçerken, yol bitmeyecekmiş gibi gelsede, her virajı dönüşünüzde başka bir güzellik ile karşılaşacaksınız. Uzun, yorucu ve virajlı yollardan sonra köye girdiğinizde “Doğru yerdeyim!” cümlesi aklınızdan geçecek.

Selimiye’nin tarihine dair pek bir bilgi bulamadım. Bazı Gezi yazarlarından edindiğim bilgilere göre; Muğla’nın Marmaris ilçesine bağlı Selimiye Köyü Hisarönü Körfezinin incilerinden biridir. Antik çağda adı Hydas olan köy, sonraları Losta adını almıştır. Günbatımında dağların arkasında kaybolan güneş etrafı kırmızıya boyadığı için “Kızılköy” de denmiş... Marmaris’in sessiz kalesi olarak bilinen bu köy, nasıl olduysa çirkin yapılaşmadan henüz nasibini almamış.

Selimiye’de yapabileceğiniz en güzel şey; sahil boyunca yürüyüş yapmak olacaktır. Cafcaflı oteller yerine, minik şirin pansiyonlar bu köye başka bir ayrıcalık katmış. Kalacak yerden çok, yeme içme yerlerinin çokluğu dikkatinizi çekecektir. Bunun sebebi, yat turizminin daha yoğun olduğundandır. Henüz yerleşimin olmadığı dönemlerde, gemicilerin fırtınalı havalarda sığınacağı en güvenli liman olduğu söyleniyor yerleşik halk tarafından. Denizden köye doğru baktığınızda taş yığını oteller yerine, begonvil, okalıptüs ve palmiye ağaçlarının arasına gizlenmiş otelleri görmekte zorluk çekebilirsiniz. Bunun beni ayrıca mutlu ettiğini söylemeden edemedim...

Mekan olarak neresini tanıtayım diye çok düşündüm. Öyle tatlar keşfettim ki, hangisini seçeceğimi bilemedim. Hal böyle olunca, hepsinden bir şeyler yazmaya karar verdim.

İlk olarak buranın eski adı olarak bilinen LOSTA tatlıcısından başlayalım. Keçi peynirli Losta baklavası başta olmak üzere, Rodos baklava, bademli baklava, acıbadem ve keçi boynuzu unu ve pekmezi ile yapılan bademli kurabiyeler, ve keçi sütünden yapılan dondurma tatmanız gereken ilk lezzetler. Eğer Galip ustayı yakalarsanız birkaç soru sorun, ama sakın kafasını karıştırmayın! “Sorular geliyor, kafam karışıyor!” cevabını yapıştırırır yoksa. Yüzünüzde gülümseme ile oradan ayrılacağınızdan şüpheleniz olmasın.

Yöresel yemek yemek istediğinizde, gideceğiniz ilk mekan, BEYAZ EV yöresel yemekler olsun. Açık büfeden çeşit çeşit zeytinyağlılar seçebilir, ana yemek olarak çöp şiş ya da köfte tercih edebilirsiniz. Vişneli bamya, vişneli yaprak sarma, çağlalı salata aklımda kalan çok değişik tatlar mesela.

Akşam sahil boyunca yürüyüşten sonra, kahve içmek isterseniz, PAPRİKA’ya uğrayın derim. Kahvenizin yanına Mastıqualı (mastika) soda istemeyi unutmayın. Burada sadece kahve içmekle kalmıyorsunuz. Guinness biralı tatlı, pamuk şekerli çilekli limonata ve bunun gibi pek çok değişik içecekler ve tatlılar sunuyor bize. Uyarmadı demeyin biraz sıra beklemek gerekiyor boş masa bulabilmek için.

Selimiye'ye gelmişken tekne turuna çıkmadan olmaz. Bizim tercihimiz Şener kaptanın teknesi SILANUR-3 oldu. İyi ki de olmuş. Bugüne kadar birkaç kez tekne turlarına katılmışım ancak hiç bu kadar keyifli ve güzel bir tur olmamıştı sanırım. Öncelikle Şener kaptan bizi bilgilendirirken teknede müzik olmadığını üstüne basa basa söylüyor.

“Neden müzik yok?” diye soruyorum.

“Zaten dinlenmek için gelmediniz mi? Sessiz sakın doğanın keyfine varmak varken, beyninizi gürültüyle doldurmanın manası yok!” diyor...

Kızı ve eşi ile birlikte hazırladıkları yemeklerden (balık ve soslu patates muhteşemdi) sonra bize küçük sürprizler hazırlamış.

Akvaryum koyunda muhteşem denizin keyfini çıkartırken, bir bakıyorsunuz Şener kaptan koca bir tepsi karpuzla denizin üzerinde servis yapıyor. Hiç bu kadar keyifli karpuz yememiştim. Dönüş yolunda ise bize çocukluğumuzu yaşattı. Koca bir tepsi bisküvi arası lokum hazırlamış. Bütün tekne çocukluğuna dönüyor bir anda. Yolcular mutlu, Şener kaptan gururlu dönüyoruz bizi aldığı yere. Bence oralara yolunuz düşerse bir selam çakın Şener kaptana...

Bir Yer/Mekan daha burada bitmek zorunda. Görecek ve gezecek çok yerlerimiz var bu cennet vatanımızda.

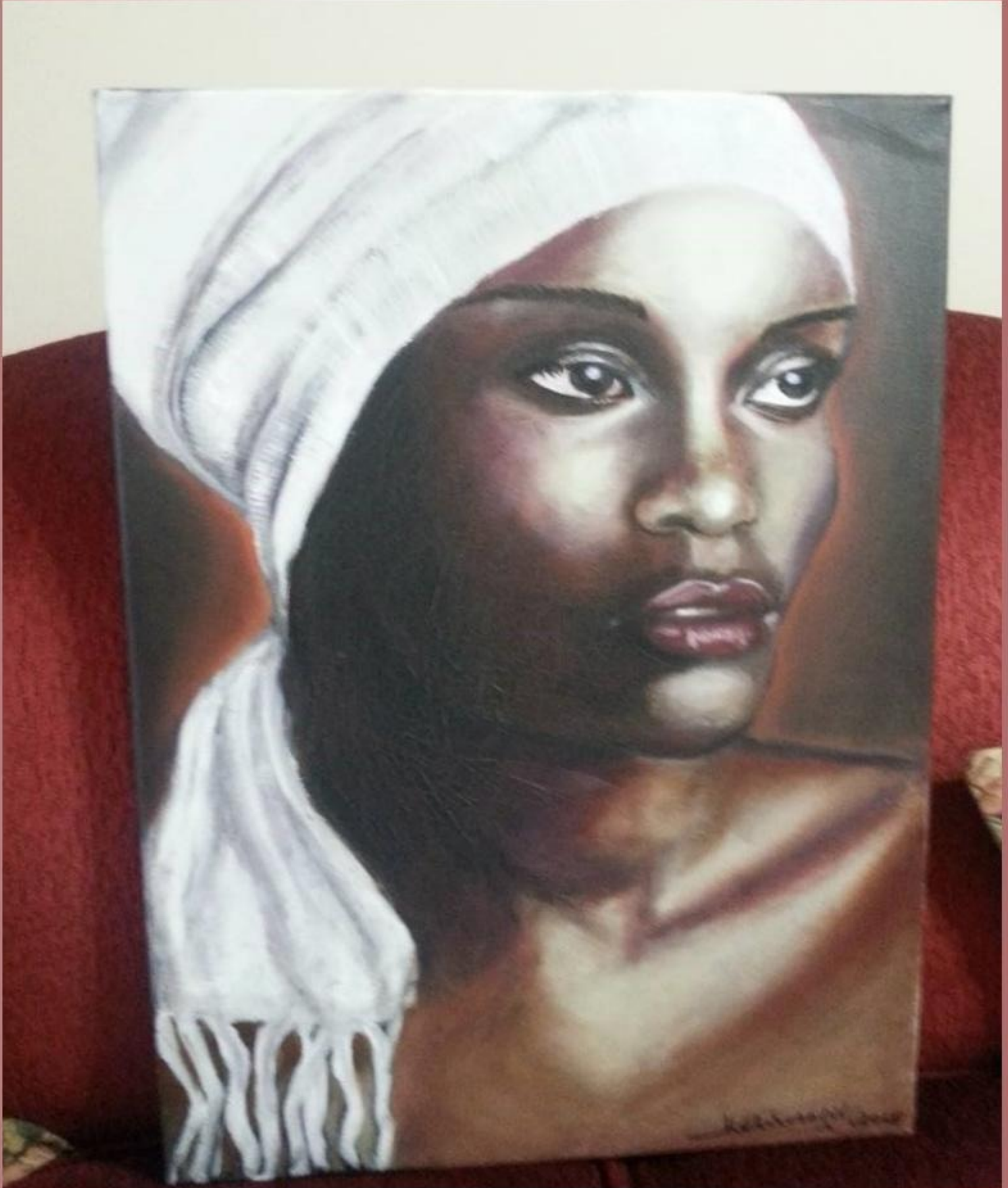
Egeyi, ege insanının sıcaklığını ve sakinliği seviyorsanız henüz binalar doldurmadan, insan elinin ulaştığı her yeri mahvettiğimizi düşünerek Marmaris’in sessiz kalesini keşfetmeye davet ediyorum sizi. Ruhunuz ve bedeniniz dinlenmiş, mideniz bayram etmiş olarak geri döneceksiniz. Bu arada, eğer müzik dans ve hareket olsun istiyorsanız, Selimiye'yi asla tercih etmeyin...

Başka bir Yer/Mekan yazısına buluşana dek, sevgiyle kalın...

Eylül 2017

Metin Selçuk
İstanbul

FOTOĞRAF

Asuman Gündüz
Almanya

Eylül 2017

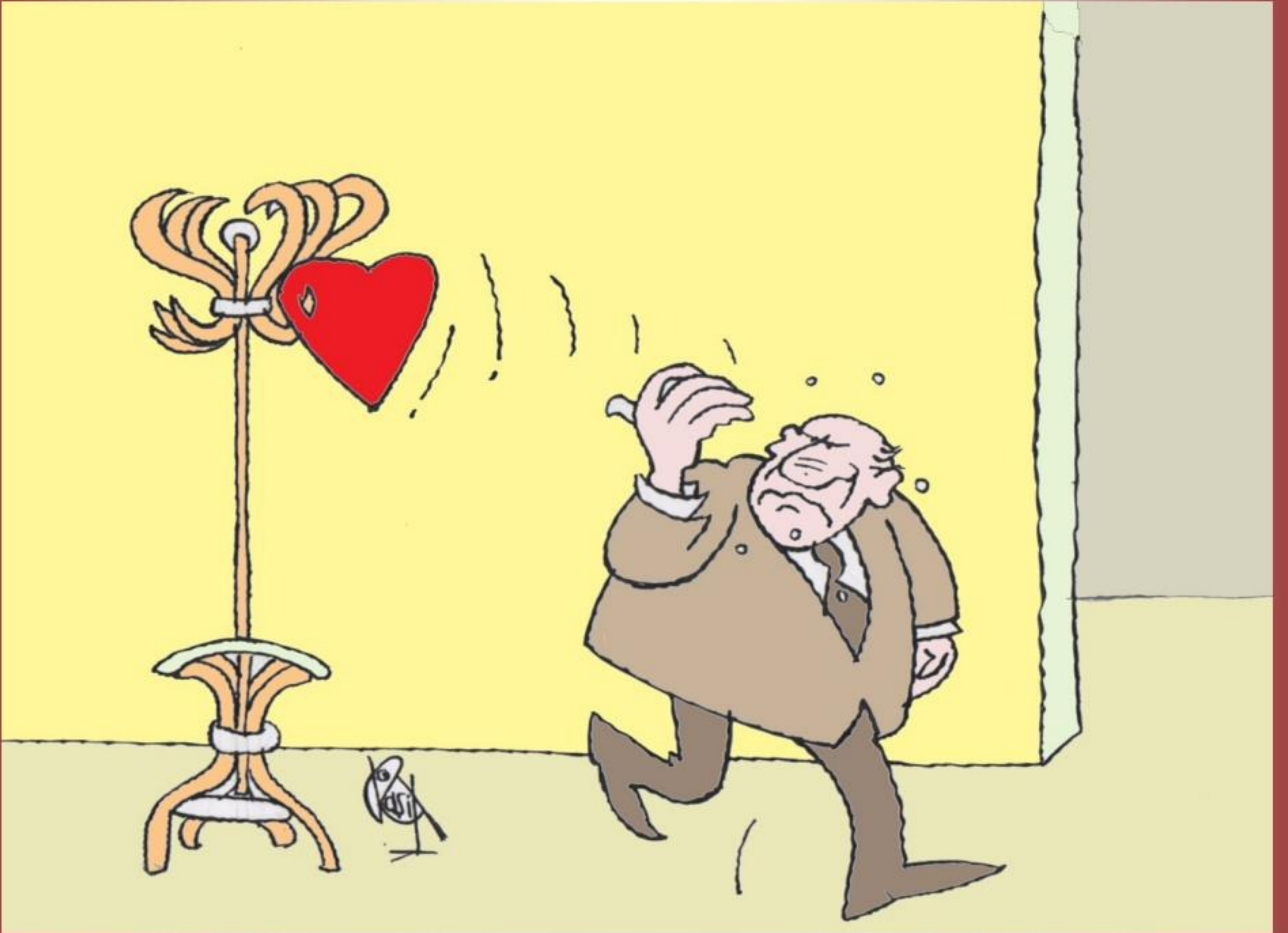
Martin Arrizabalaga
Arjantin

KARİKATÜR

Raşit Yakalı
İstanbul

Eylül 2017

S.Ümit Fırat
İstanbul

BUGÜNÜME ÖZDEMİR ASAF KARIŞTI!

*"Sen Bana Bakma
Ben Senin Bakışın
Yönde Olurum"*

ÖZDEMİR ASAF

Ne çok güven ifade eder bu dizeler, ne çok sevgi... Tereddüdsüzlük vardır, sonsuz sevgi vardır peşinden gidilesi, gözü kapalı inanmak vardır... İhtiyaç vardır doğru bilen- doğru konuşan birine; ya da sana uyan, seninle aynı olanlar vardır bu dizelerinde...

Gençliğimden beri en sık okuduğum şairdir... Bu puslu sonbahar günü öğleden sonrasında iyi geldi yine bana... "Stajyer" filminin etkisi ve enerjisi ile masa başında harıl harıl çalışırken, elim kitaba uzanmak, gözlerim dizelerini görmek, kulaklarım kendi sesinden "CD" yi dinlemek istedi... Çok iyi geldi, yaşamın koşturması içinde, hastaneler-eczaneler-ilaçlar-düzenlemeler arasında... Hangimizin günlük sıkıntısı yok ki, hangimizin derdi yok ki; üstesinden geleceğiz, geliyoruz işte bir şekilde...

"Sürdürülebilirlik, yenilenebilir enerji vb." kapsamındaki araştırmanın metodolojisine yoğunlaşmışken; akşam vereceğim "Yöneticiler İçin İstatistik" dersimin bugünkü kapsamına bazı eklemeler yapmak fikri çıktı ortaya. Haydi diğer dizüstü bilgisayar da açtım, salon iptal, upuzun yemek masası aldı başını gidiyor; bir yerde ders notları, diğer yanda yetişmesi gereken araştırmanın eksiklerini tamamlamaya çalışmak... Telefonlar, arada acil cevaplanması gereken e-postalar, aaa bakın facebook'a gözetmeyi da ihmal etmiyorum yine de...

Nereden geldi de bu kadar şeyin ortasına karıştı Özdemir Asaf bilemedim? Acaba araştırmanın metodoloji kısmında da izler bıraktı mı veya dersimin bugünkü içeriğine de karıştı mı Özdemir Asaf? Sözcüklerini, dizelerini bıraktı mı onların arasına? Yoksa bazı eksik gediklerin daha mükemmel olmasına katkı mı sağladı?

Ama iyi ki geldi, karıştı, havanın tüm kasvetinin ve yaşamın hüznlerinin yoğunlaştığı yerde çok da iyi geldi... Aslında çalışmakta çok mükemmel bir sığınak ve rehabilitasyon aracı ama, sanki başka insanların da benzer duygulardan geçtiğini, onlarla baş ettiğini duymak, okumak, öğrenmek de yol gösteriyor insana, yükünü hafifletiyor mu biraz olsun bilemedim...

Kızı Seda Arun'un kaleminden "Erguvan Ağacı" kısmıyla başlıyor kitap; CD ise yine onun babasının şiir okumalarını tesadüfen kaydettiği bir banttı alınmış...

Bazen çok kısacık ama çok şey ifade eden, bazen biraz daha uzun ama derin mi derin dizelerinden hep keyif aldım... Keyif deyince çayım eksik, bir çay iyi gider şimdi, gidip demlemeli bari...

Kitabın 69 uncu sayfası:

(ZORU
Bir gün,
Herkes kendi bahçesine, derlerse...
Hazır mısınız?)
 demiş ÖZDEMİR ASAF...

Ben zaten kendi bahçemdeyim, iyi ki de öyleyim,
Her şeye her şeye rağmen yaşam nimetlerle dolu...
Aaaah bir de duygularımızı ve düşüncelerimizi bahçelerimizin ötesine iletebilseydik...
Ülkem ve dünya çok daha yaşanılabilir olur muydu?

ŞİİR

A. Gonca Öcal
İstanbul

SENSİZ ŞEHİR

Kanat çırpınışlarını,
Görürdüm;
Sahil kahvesinin,
Camından.
Elimde adı duyulmamış,
Yeni yazarın bir kitabı.
Masamda bana eşlik eden,
İnce belli cam bardakta çayım.
Gözüm dalıp dalıp,
Nereye götürdüğü bilinmez,
Hayallerim,
İşte bu şehir,
Sensiz olduğu saatler de
Böyle alır götürür beni.

Ekim 2017

Gürcan Köftecioglu
İstanbul

QUENTIN TARANTINO ve UCUZ ROMAN

Quentin Jerome Tarantino!.. Amerikan film yapımcısı, yönetmen, senaryo yazarı ve aktör... Bağımsız sinemacı. Kült filmlerin yönetmeni. Q ya da QT olarak da bilinir.

27.Mart.1963 Knoxville, Tennessee, ABD doğumlu. Kökleri İtalyan, İrlandalı ve Kızılderili. IQ'su 160 ama liseyi zor bitirdi.

29 yaşında Rezervuar Köpekleri senaryosunun beğenilmesi ile birlikte ünlü bir yönetmen oldu. Kurgusu zaman atlamalarına dayanan, doğrusal ilerlemeyen filmler yapar. Beklentileri bir doğrultuda yükseltip bambaşka yöne çekerek nefes keser. Modern sinemanın en önemli isimlerindendir. Filmlerinde iyi planlanmış diyaloglar kullanır. Gündelik yaşamı sanata dönüştürür. Olayları değişik insanların bakış açısından gösterir. Kaybetmeye mahkum, marjinal kişilere can verir. Renkli üslubu, bitmek bilmez heyecanı ve şiddet sahneleriyle bilinir. En kanlı ve vahşi kahramanları bile ince bir mizahla seyircilere sevdirebilir. Kanlı sahneleri eleştirenlere, şiddetin gerçek hayatta görülmesinden daha çok filmlerde görülmesinden yana olduğunu söylemiştir. Kendi filmlerinde genellikle küçük roller alır.

Yönetmenliği yaptığı en bilindik filmleri: Rezervuar Köpekleri 1992, Ucuz Roman 1994, Kill Bill Vol.1 ve Vol.2 2003-2004, Soysuzlar Çetesi 2009, Zincirsiz 2012, The Hateful Eight 2015. Bir söyleşisinde on film yaptıktan sonra yapımcılığı bırakacağını söylemiştir. Umalım böyle olmasın!

Yüze yakın ödül aldı. Ucuz Roman ile 1994 Cannes'da Altın Palmiye, Akademi'den En İyi Özgün Senaryo Oscar'ını kazandı. 2012'de Zincirsiz ile Akademi'den aynı ödülü bir kez daha kazandı.

İki tür senaryo olduğuna inanır: Birincisi film senaryosu ki bunun gerçekdışı olduğunu savunur, ikincisi gerçek hayattan daha gerçek senaryodur. Ucuz Roman ve Rezervuar Köpekleri filmlerinin ikinci türden olduğunu düşünür. Senaryo tekniği için şunları der: "Yazar olarak kendime güvenirim. Bir fikrin olgunlaşmasını beklerken acele etmem. Bir fikri çok erken ya da çok geç almak tüm fikri mahvedebilir.

Fikrin olgunlaştığını hissettiğimde ise bu fikre odaklanırım ve esas senaryoya geçmeden önce bu senaryo fikrini destekleyecek unsurlar eklerim. Genelde aklımda birden fazla senaryo fikri olur ve hangisine yönelmem gerektiğin masanın başına oturana dek kestiremem. Ancak içimden bir ses hangisine yönelmem gerektiğini bir şekilde ima eder ve yazmaya başlarım."

Özgün bir tarzı olmasına rağmen pek çok filmde esinlenmiştir. O, polisiye, macera, western, hangi tür olursa olsun; bir tür belirler ve uygular. Bu türe, kendi benliğini yansıtır. Böylece her türün bir de Tarantino yorumu olur: Tarantino Macerası, Tarantino Polisiyesi gibi. Seyircinin duygularıyla oynar. Seyirciye, “Geril, geril, kahkaha at,” ya da “İğren, iğren, kork, kahkaha at,” gibi komutlar verir. En güzel örnek Soysuzlar Çetesi filminin açılış sekansında Christoph Waltz’ın muhteşem performansı ile süslenen Nazi subayı ve kızı saklayan çiftçi arasındaki gerilimdir.

. . .

Ucuz Roman (Pulp Fiction) 1994

Süre: 154 dk., ABD yapımı, Tür: Suç, Dram

Oyuncular: John Travolta, Samuel L. Jackson, Amanda Plummer, Uma Thurman, Laura Lovelace, Tim Roth, Harvey Keitel, Bruce Willis

Tarantino'nun başyapıtıdır. 1994 yılında, senaryosunu Roger Avary ile beraber yazdığı, ayrı ayrı filme alınması düşünülen üç öyküyü, tek bir öyküde birleştiren muhteşem film. Rezervuar Köpekleri'nde denediği geriye dönüş (flashback) tekniğini cesurca kullandı. Öyküler arasında bu geri dönüşlerle ustaca geçişler yaptı. Kanun dışı kişileri ana karakter olarak kullandı.

Yer yer gülümseten şiddet sahneleri, unutulmaz diyalogları, çarpıcı anlatımı ve çok sayıda yıldızı ile film tam anlamıyla efsane olmuştur. Böylece Tarantino artık tamamen zirveye taşımıştır.

Filmin Konusu: Honey Bunny ve Pumpkin, hayatlarına biraz hareket katmak isteyen genç ve birbirine aşık bir çift küçük soyguncudur. Öte yandan, iki kaşarlanmış gangster, Vincent Vega ve Jules, günlük işlerinden biri olarak, patronlarına ödemeyi geciktiren birkaç sahtekar genci vurmaya giderler. Vincent patronun güzel ve genç karısına bakıcılık yapmakla görevlendirilirken ortağı suç yaşamına son vermeye karar verir. Cesur bir boksör ise para karşılığı hile yapmayı reddederek şehirden kaçır. Kader onların yollarını kesiştirecektir.

Birçok bölümden oluşan yapısı, başta farklı hikayelerin anlatıldığını hissettirebilir ama sonunda hepsinin birbirine bağlandığını görmek ve zaman içinde gelgit yaşandığını fark etmek senaristlerin başarılı bir iş çıkarttığını gösterir.

Filmde üstü kapalı çok fazla mesaj yer alır. Oyunculuklar müthiştir. Konu sadedir. Yorum harikadır. Filmdeki olaylar olağandışı ama günlük hayatta da olabilecek şeyler.

Ekim 2017

Burhan Ersan
Muğla

RESİM

Adamou Tchiambiano
Nijer

Ekim 2017

Nihal Rende
İstanbul

K A R İ K A T Ü R

Luis Eduardo Leon
Kolombiya

Ekim 2017

Şengül Yılmazkaya
İstanbul

YALNIZLIĞIM, DENİZ VE MARTILAR...

Evet, bu kez yanımda, yanı başımda elimi tutan yalnızlığımdı...

Sevdim arkadaşlığını. Anlattıklarımı yorum yapmadan dinledi. Birlikte çay içtik, mendirekte kayalıklara ilıştik uzunca bir süre.

Bir dinleyenim daha var. Deniz'im... Nasıl güzel? Sanki biraz soğuk gibi!.. Bana mı soğukluğu, sanmıyorum. Kime olduğunu biliyorsam da onun da çok umurunda değil aslında.

Doğru yerdeyim. Sesinden anlıyorum. Hoş geldin, sen ve yanı başındaki özledim sizleri der gibi. Hele de kulağına söylediğim şiirden sonra ki coşkusu nasıl da şaşırttı beni. Nasıl da yolladı hırçın dalgalarını oturduğum kayalığa. Buruk bir gülümseme dudak kıvrımlarımda. Sonrasında onun da buruklaşıp sesini bırakması derinlerine. Hafif bir esinti, sonrasında hızlanan...

Üşüdüm, bedenimden çok ruhumdu üşüyen. Yalnızlığım ve deniz ve martılarım benden yana. O gün gibi raks etmeseler de hepsi göz hizamdaydılar. Olabildiğince kalabalık, yan yana, coşkulu. Neredeyse bendekilerin de gidesi geldi.

Durun dedim. Durun... Sizler benimle kalmalısınız.

Onlar özgür. Evet, siz de özgürsünüz benimle birlikte... Özgür kalmak isteyen kadar...

Nasıl da geçti zaman, ne iyi geldi orada olmak.

Yinelemeliyim bunu... Deniz, iyot, meltem ve dalgaların vuruşu kıyıya.

Ve...

Ve çakıl taşlarının çıkardığı ses... Nefes alışverişlerin arasında ki o anı keşfetmek kadar muhteşem...

Ayırındayım. Boş ver be can. Herkes olması gereken yerde...

Yine geleceğim daha uzun süreliğine sohbetlerine...

Bekle beni olur mu?

Sakın ola unutma beni...

Anlatacak o kadar çok şeyim var ki sana...

Hüseyin Kekiç
İstanbul

KÖREBE

gönüllü körebe oldum

her oyunda

ve

düştüm peşine

gözlerim bağlı

çocuklar

aptal sandı

oysa

bağlı gözlerimle

seni bulma

hayalim vardı

Metin Aydın
İzmir

KARİKATÜR

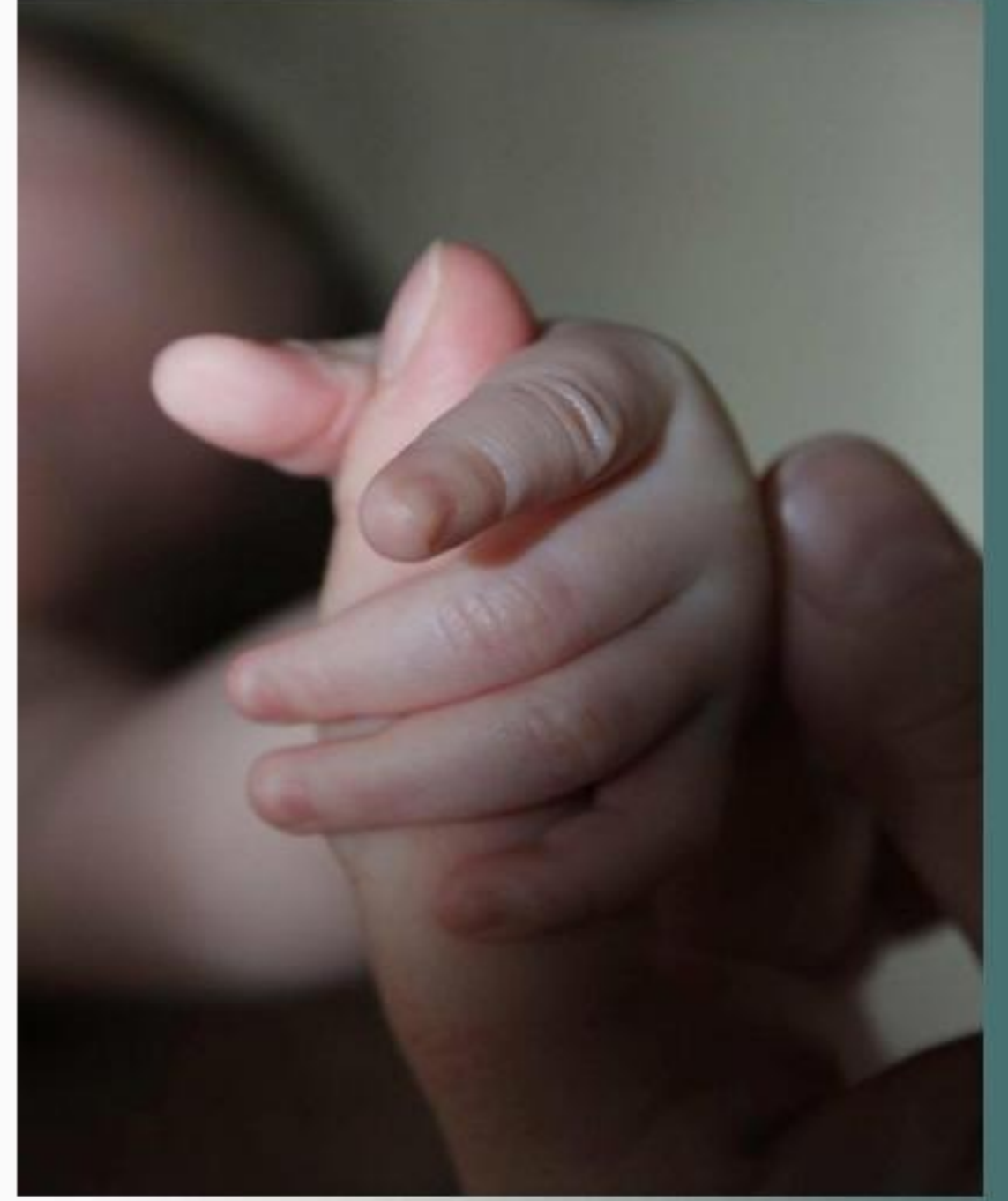
Ali Al Sumaikh
Bahreyn

Kasım 2017

Kübra Erbay
İstanbul

AŞKA DÜŞELİM Mİ AŞIK OLALIM MI?

Bazı sesler duyuyorum. Otobüste, pazarda, alışveriş merkezinde, sokakta...Kimi iyi niyetli bilinçsiz, kimi farkında olmadan zalim, kimi bedeninde hiçbir şeyin

hiçbir zaman bozulmayacağından emin narsist. “Vah vah halimize şükür kardeş. Şu delikanlıya bak.

Yürüyemiyor bu genç yaşında. Nedense cümlelerin ilk kısmında orada olmadığı düşünülen öznenin birdenbire orada olduğu görülüyor ve cümleye şöyle devam ediliyor: “Evladım bir şey lazım mı? Yardım edeyim mi sana?”

Kalabalık başka bir yerde otistik bir çocuk ve annesini görüyorum. Çocuk sürekli bağırdığı ya da sallandığı için etraftan rahatsız edici bakışlar çocuğun ve annesinin üzerine ok gibi saplanıyor. Anne de çocuğuna oğlum sus, yapma diye bağıyor. Bir amca, ağzına vuracaksın iki tane bak yapıyor mu diye söyleniyor. Annenin çaresiz bakışlarını gördüğümde bir öküz oturuyor boğazıma. Amcaya anlatmaya başlıyorum. Otistik bir kişinin yapmakta olduğu şeyi aniden keserseniz hırçınlaşabilir. Anlayacağı bir dille anlatıyorum. Beynin bize oynadığı öyle oyunlar var ki hepimizin başına gelebilir. Kendimizi böcek bile sanabiliriz. O yüzden mükemmelliğimize bu kadar güvenmesek mi? Otistik bireylerin bazıları, inanılmaz bir hafızaya sahiptir. Hatta Barış Manço hayranı ve bir kurumda memur olarak çalışan, otistik bir arkadaşım var. Anma gecesinde hepimizi hayrete düşürmüştü. Barış Manço’nun kaç albümü var, albümü hangi yılda çıkartmış, hangi albümde hangi parçalar var hepsini ezbere sayar.

Beş yıldır yurt içinde ve dışında engellilerle ilgili olarak yaptığım çalışmalarda tüm engellilerin erken yaşta verilen doğru eğitimle çok güzel işleri başardıklarını gördüm. Hayat onlar için yeterince zor. Vah vahlarla daha da zorlaştırmamak mı? Ben engellilere acımiyorum. Engellilere de diğer çocuklara uyguladığım disiplini uyguluyorum. Acımiyorum çünkü her an ben de engelli olabilirim bunun bilincindeyim. Onlarla aramda bu nedenle bir fark görmüyorum. Sadece hayatlarını kolaylaştırmak için yapmam gereken ne ise, elimden gelen ne ise onu yapıyorum. Tabi yukarıda vah vah diyen teyze gibi değil. Örneğin çorbadaki azıcık bir tuz olsa da sağlık bölümlerine işaret dili dersi veriyorum.

Biliyorum bu yazıyı okumaya başlayanların çoğu, aşk var başlıkta diye ilgiyle okumaya başladılar. Bunun için üzgünüm ama size engellilerden söz ediyorum. Çünkü engellilerle ilgili bir başlık koysaydım çoğunuz okumayacaktınız. Bu bir ön yargı değil yaptığım çalışmaların yazılmış tezli, anketli sonuçlarıdır. Hatta ünlü bir yapımcıya bundan dört yıl önce engellilerle ilgili olarak yazdığım bir diziyi götürmüştüm. İnsanlar engellilerle ilgili bir konu olduğunda bile kanal değiştiriyorlar, morallerini bozmak istemiyorlar. Ya da çocuklarının korkmasını istemiyorlar. Risk alamam demişti. Çocuklarla ilgili cümlesi kafama takılmıştı. Neden çocuklar engellilerden korksun ki? Ben küçükken yani köre kör sağıra sağır denildiği ama bunun bir alay kelimesi olmadığı bilindiği samimimi yıllarda, babam işi icabı köy köy gezerken beni de yanında götürürdü. Manav, Çerkes, Roman köylerini dolaşırdık. Çok farklı insanları tanıma şansım oldu. Dışlanan ya da engelli olan gruplarla daha çocukken tanıştım. Babam onlarla şakalaşır. Çok doğal davranırdı. Her köyde en az bir engelli mutlaka olurdu. Köyün delisi denirdi o zamanlar, işte köyün delisi, çocuklarla sokakta oynar hatta onlara göz kulak olurdu. Peki şimdiki çocuklar ne ara bu kadar şekilci oldular? Bir çocuk programı yazmamı isteyen yabancı bir çocuk kitapları firması sahibi, kitaplarında anlattığı hastalık korkusu, karanlık korkusu gibi korkuları bezden oyuncaklarla somutlaştırmıştı. Her korkunun bir oyuncağını yapmışlar ve bu oyuncaklar, belli alıştığımız bir şekle sahip değiller. 6 yaşlarında iki yeğenime bu bebeklerden hediye ettiğimde barby bebek gibi bir bebek beklediklerinden yüzlerini buruşturdular. Bu bebeklerden korktuklarını da daha sonra öğrendim. Firma aslında korkuları aşmayı anlatırken şekilci olmamayı da bu bebeklerle öğretiyor. Çünkü bez bebeklerin kiminin gözünün birinde bir çarpı işareti var, kiminin bir bacağı kısa vb. ama geç kalmıştım. On bir aylık bir bebeğe bu oyuncağı gösterdiğimde ise gülümsedi. Bu iki kız yeğenim, eşit uzunlukta sütun gibi bacakları olan, pırıl pırıl parlayan iki mavi gözü, etli dudakları ve sarı saçlarıyla mükemmel dediğimiz şey gibi görünen bebeklere ne yazık ki çoktan alışmışlardı.

Muhtemelen de ömürleri boyunca o bebekler gibi olmaya çalışacaklardı. Farklı bir şey gördüklerinde onlara çirkin ve ürkütücü geliyordu. Acaba çocuk yetiştirirken daha mı dikkatli olmalı? Aldığımız küçücük bir oyuncak bile çocukların hayat algısını, insanlara bakışını değiştiriyor. Ben engellilerle bir aradayken kendimi çok rahat ve mutlu, hatta olmam gereken yerde hissediyorsam bunda elbette insanları hiçbir zaman ayırt etmeyen anne ve babamın etkisi büyük.

Sonra başka bir konu da kafama takılıyor. Şu hamilelik testleri. Doğumdan önce tedavi amaçlı yapılıyorsa yararlı ama ne yazık ki genellikle öyle olmuyor. Mal seçer gibi sağlamsa kalsın çürükse geri gönder gitsin der gibi acımasızca. İnsanın yaşama hakkı için birilerinin ayaklanmaması kalbimi derinden yaralıyor. Mademki insanların çoğu hayatı bir yarış olarak görüyor, engellileri de baştan mağlup olarak görüyor, yarış dilinden anlatayım o zaman. Engelli bebek, yarışı kazanmış ki orada, içinizde ve yaşamaya da hakkı var. Belki de onun başka bir yönü diğer seçeneklerden daha güçlü. Örneğin bir Vincent van Gogh gibi karın üzerindeki renkleri üzerinize yağdırabilir. Dünyanın içerisindeki görülmeyen güzellikleri görmenizi sağlayabilir. Stevie Wonder gibi dünyaya en harika aşk şarkılarını bırakabilir. Andrea Bocelli gibi bir tenor olabilir. Ya da sadece bir insan olması yaşama hakkı için yeterli değil mi? Evet engelli çocuk büyütmek çok zor. Ama her şeyi göze almayanlar, en baştan çocuk sahibi olmayı düşünmemeli zaten. ..Hadi hatırlayın için başlığa uygun bitirelim yazıyı.

Engelli çocuğunuz bir Aşık Veysel Şatıroğlu olabilir; belki de sizi en derin aşka düşürebilir...

Taylan Özgür Kumaş
İstanbul

SEN GİBİ, SANA BENZER

Sana şiirlerimi ezberledim bazı uyaklarını unutarak
Ve bilerek hayatımın bir şair olduğunu
Bazı mısralarını hiç unutmuyorum
Sen gibi, sana benzer

Sana zevklerimi eşeledim bazı köklerimi kurutarak
Ve görerek hayatımın bir ağaç olduğunu
Bazı dallarımı hiç kurutmuyorum
Sen gibi, sana benzer

Sana denizlerimi demledim bazı dalgalarını ufaltarak
Ve bilerek hayatımın bir okyanus olduğunu
Bazı diplerimi hiç buldurtmuyorum
Sen gibi, sana benzer

Sana anlarımı duraksıyorum bazı şaşmalarımı gömerek
Ve sezerek hayatımın bir gömü olduğunu
Son definemi işaretliyorum
Sen gibi, sana benzer

Sana acılarımı terliyorum bazı kabuslarımı uyutarak
Ve bilerek hayatımın bir kavga olmadığını
Bazı ağrılarım hiç dinsen istemiyorum
Sen gibi, sana benzer

Sana yıldızlarımı ekiyorum bazı renklerini söndürerek
Ve bilerek hayatımın bir evren olduğunu
Uzayıma gökkuşağı üflüyorum
Sen gibi, sana benzer

Sana dinlerimi derliyorum bazı ayinlerini kırparak
Ve bilerek hayatımın bir dua olmadığını
Seni ilk tanrıçam seçiyorum.
Sen gibi.
Bana benzer.

İlhan Özdemir
İstanbul

İlhan Özdemir: Dergimizin bu ayki söyleşi konuğu; Bir Kitap Bin Dost Grubunun onursal yöneticilerinden ve Bir Kitap Bin Dost Dergisi danışmanlarından sevgili Nilüfer Yazgan. Sevgili Nilüfer teyze bize kısaca kendinizi tanıtır mısın? Hangi yıl, nerede doğdunuz, doğduğunuz ev nasıl bir evdi?

Nilüfer Yazgan: 14 Aralık 1933'de Bafra'da doğdum. Evimiz, eski bir Rum eviydi. Büyük odaları ve salonları vardı. Ev iki kat gibi görünüyordu ama aşağıda büyük bir bodrum vardı. Bodrumda çamaşırlık ve çamaşırlığın önünde yağmur sularının dolduğu bir sarnıç vardı. Mermer gibi bir çift direk ve direklerin üstüne oturduğu bir çıkıntı vardı. Çift merdivenle o sarnıcın üstüne çıkılıp öyle eve giriliyordu. Çok büyük belki de iki dönüm bahçesi olan çok güzel bir evdi.

İÖ: Yaşadığınız mahalle ve o zaman ki yaşamınız nasıldı? Komşularınız ve mahalledeki komşuluk ilişkileri nasıldı?

NY: Mahallede daha ziyade Selanik göçmenleri vardı. Selanik'ten gelip Bafra yöresine yerleşmiş olan insanlardı. Bunlar tütün ziraati yapıyorlardı. Tütün diziyorlar, tütün kırıyorlardı. Hevenkler yapılıp, kurutuluyor sonra da tonga denilen bir baskı aletine bastırılıyordu. Nasıl söyleyeyim size, hani bir keki dilimlersiniz ya, dikdörtgenler prizması gibi. O şekilde dilimlendikten sonra eksperler geliyordu. Onlar tütünün kalitesine bakıyorlardı, birinci kalite, ikinci kalite, iskarta falan diye ayırıyorlardı. Bütün sene tütün ile uğraşılıyordu. Baharda bahçelere tohumlar ekiliyor, bunlar fide olduktan sonra da tarlalara ekiliyordu. Tütün ziraati çok zor ve çok meşakkatli bir iş, bütün sene çalışma isteyen bir şey.

İÖ: Aklıma bir şey takıldı şimdi. Bafra'da tütünle uğraşanlar Selanik'ten gelen göçmenlerdi. Peki o zamanlar Bafra'nın yerlileri yok muydu? Yoksa orada yaşayan insanlar bölgelere mi ayrılmıştı? Göçmenler bir mahallede, onlar başka bir mahallede mi oturuyorlardı? Arada bir husumet, ayrılık, gayrılık mı vardı?

NY: Olmaz olur mu, vardı tabi. Bafra'nın yerlileri de vardı. Bizim onların mahalleleri ile aramızda mesafe ve uzaklık vardı. Pek onlarla haşır neşir olmuyorduk. Onların ırmak boyunca sulak arazide bahçeleri vardı. Elma ve üzüm bahçeleri gibi. Benim ilkokul arkadaşlarım vardı ama ayrı mahallede oldukları için aramızda çok görüşmemiz olmuyordu.

İÖ: Peki onlar nasıl geçiniyorlar ve ne iş yapıyorlardı?

NY: Onlar tütün tüccarlığı yapıyorlardı. Rejiler vardı, onlar gelip tütünlere bakıyorlar ve satın alıyorlardı.

İÖ: İlkokula başlamanız nasıl oldu? Nasıl hatırlıyorsunuz, heyecanlı mıydınız? Öğretmeninizin ismini ve okulunuzun ismini hatırlıyor musunuz? Örneğin, ilkokula, birinci sınıfa başladığınız ilk günü hatırlıyor musunuz?

NY: Hangi yılda oluyor, 1933'ün sonunda doğduğuma göre, sanıyorum 1940 yılındaydı. Heyecanlı falan değildim. Zaten öğretmenlerin arasında büyüdüğüm için bana normal geliyordu. Ailede bir sürü öğretmen vardı ve aynı evde oturuyorduk. Öğretmen gayet normal bir kişiydi benim için, aynı bizim gibi bir kişiydi ama çok seviyordum. Birinci sınıfta, iki kardeş öğretmen vardı, hiç evlenmemişlerdi, bize ana gibi davranıyorlardı. Bizim öğretmenimizin ismi Şefika hanımdı. Kardeşinin ismi de Refika'ydı. Birinci sınıfa Gazi ilkokulunda başladım. Üçüncü sınıfta Merkez İlkokulu ondan sonra da Kızılırmak İlkokuluna gittim. Birinci sınıfa başladığımızda öğretmen herkes oyuncağını getirsin dedi ve oyuncaklarımızı getirdik. Oyun oynuyorduk. Bu kaç gün sürdü hatırlamıyorum. O zamanlar anaokulu yoktu ve anaokulu gibiydi aynı. Sanıyorum okula, sınıfa, birbirimize alışmamız için yapmıştı bunu.

İÖ: O zamanlar öğretim nasıldı? Önce harfleri mi öğrendiniz yoksa heceler, kelimeler ve cümlelerle mi başladınız?

NY: İlk önce çizgilerle başladık. Yatay, dikey, sağa sola eğik çizgiler çiziyorduk. Çizgileri çok iyi hatırlıyorum çünkü sayfalar dolusu yapıyorduk. Hatta evde bile çizgi çizme ödevlerimiz vardı. Bu harflere alıştırmaya için yapılan bir şeydi. Daha sonra harflere geçtik ama önce büyük harflerdi. Galiba üçüncü sınıfta değişti ve küçük harfleri yazma ve birleştirmeye geçtik.

İÖ: İlkokulla ilgili olarak hatırladığınız, sizi çok mutlu eden veya unutamadığınız bir olay var mı?

NY: İnönü'nün gelişini hiç unutamıyorum, ona çiçek verdik. Amcamın oğluyla birlikte. O benden üç yaş küçüktü, onunla birlikte İnönü'ye çiçek takdim ettik. Bizim okulun hemen yanında ortaokul vardı, onun bahçesine gelmişti. Sanıyorum 1941 yılıydı. Ayrıca Erzincan depremini hatırlıyorum. Müthiş bir depremdi yerler yarıldı kulübeler içine girdi. Biz Bafra'daydık ve çok iyi hissettik o depremi. Kuzey Anadolu fay hattı yakın geçtiği için onu gayet güzel hissettik. Bahçelere çadır kurduk ve günlerce çadırlarda kaldık. Evimiz çok sağlamdı ama bacamız bahçenin ta sonuna uçtu, parçalarını oralardan topladılar.

İÖ: Geldik ortaokula ve ortaokul yıllarına. Ortaokulu da Bafra'da okudunuz değil mi? Hangi ortaokulda okudunuz, ismini hatırlıyor musunuz? Ortaokul ile ilgili hatırladıklarınız ve söyleyecekleriniz neler?

NY: Evet Ortaokulu Bafra'da, Bafra Ortaokulunda okudum. Ortaokulda fen dersleri ve sosyal dersleri vardı. Yıl sonunda hepsinden ayrı ayrı imtihana giriyorduk. Ortaokul bitirmede de hepsinden ayrı ayrı imtihana giriyorduk. Laboratuvarlarımız vardı, amfi salonu, fizik kimya salonlarımız vardı. Öğretmenlerimiz çok kaliteliydi. Ortaokul bitirmelerde üç dersin; Matematik, Türkçe ve Fen Bilgilerinin soruları Ankara'dan geliyordu. Hocalar bile bilmiyorlardı soruları ve o anda zarflar açılıyordu.

İÖ: Ortaokuldan sonraki yıllar? Liseyi Bafra'da mı okudunuz?

NY: Ortaokuldan sonra öğretmen okulu sınavlarına girdim. Bafra'da lise olmadığı için Konya'ya gittim. Gündüzlü okudum, nehari yani... Yatılı da vardı, leyli meccani ama benim ki doğrudan doğruya gündüzlüydü.

Aralık 2017

İÖ: Konya'ya babanızın işi nedeniyle mi gittiniz?

NY: Hayır dedemin işi nedeniyle Konya'ya geçtik. Dedem; müdde-i umumiydi, bugün ne oluyor, şey yerine geçiyor o? Neyse girerseniz bulursunuz ne olduğunu. (Müdde-i Umumi: Savcı) Dedemin işi nedeniyle oraya yerleşmişler. Amcamlarda Konya'da oturuyorlardı. Amcamlar öğretmendi ve bende onların yanına gittim, orada kalıyordum. 1951-1952 seneleriydi. Okuldaki arkadaşlarımı unutamıyorum, çok güzel bir ortamımız vardı.

İÖ: Okul yıllarını konuştuk. Şimdi biraz da okul dışında ki yaşantıdan, yaşananlardan ve olaylardan konuşalım. Bildiğim kadarıyla siz çok fazla kitap okuyan ve okumayı çok seven birisiniz. Bu kitap okuma aşkı ne zaman ve nasıl başladı? Kitap okurken belirli bir kitap türü ayırıyor musunuz? Ve ilk okuduğunuz kitabın ismini hatırlıyor musunuz?

NY: Babam Galatasaray Lisesi mezunuydu. Bir süre yedek öğretmenlik yapmış. Amcamlar, halam, yengelerim hep öğretmendi. Ben öğretmenlerin arasında büyüdüm. Babamda annemde çok okuyordu, kitaplara çok düşkünlüler. Babam ve annemin okuduğu kitabı alıyordum ve akabinde ben okuyordum. Kitabı önce babam okurdu, sonra annem okurdu ve ondan sonra da ben okurdum. Yaz günleri dışarıda oynamadığım zamanlarda odamızda uzanırdım ve kitap okurdum. Ben daha ilkokuldayken başladım kitap okumaya. Bütün dünya klasiklerini okuyordum. Çoğu yerini anlamıyordum ama sonradan çözüyordum. Babam, annem neyi okuyorsa bende onlar kitabı bitirdikten sonra alıp, onu okuyordum. O çağlarda anlayıp, anlamamam önemli değildi, okuyordum. Ama daha sonraları anlamaya başladım. Hiç unutmuyorum, annemin okuduğu Pardayanlar diye bir seri vardı, on-oniki kitaptı o, hepsini hatmettim, çok hoşuma gidiyordu. (Pardayanlar, Michel Zevaco'nun yazdığı 10 ciltlik, klasikler arasında yer almış bir eser. Serinin kahramanı şövalye pardayan (pardaillan) ortaçağ Fransa'sında yaşayan usta bir silahşör. Gerektiğinde Fransa kralı karşısında bile sözünü sakınmayan, zor durumda birini kurtarmak için onlarca kişinin karşısına korkusuzca dikilen gözüpek bir şövalye. / İÖ) O zamanlar kese kağıtlarını açıyor ve okuyordum. Bakın şimdi şey aklıma geldi, ben halamlarda kaldım bacağım alçıdayken. Orada Vural abim vardı, halamın büyük oğlu. Onun kitapları vardı. Yatıyorum ya, başka bir şey yapamadığım için halam onu sürdürdü önüme, koca bir sandık kitap. Ben onları okuya okuya hepsini bitirdim. Ne bulduysam, elime ne geldiyse okudum. İlkokul birinci sınıfı bitirip, okuma yazmayı öğrendiğim seneydi. Sanıyorum 1940 yılıydı. Gözlerim elverse halen kitapları hatmedeceğim ama... Şimdi biraz rahatsız oluyor gözlerim, ameliyatlı. İlkokul çağında savaşlarla ilgili, kazanılan zaferlerle ilgili kitaplar hoşuma gidiyordu. Ondan sonra daha ziyade tarihi şeylere merak sardım, arkeolojiyi çok seviyorum. Hani öyle bir üniversiteye gitme durumu olsaydı herhalde arkeolojiyi seçerdim. Halen ilgimi çeker, belgesel programları falan...

İÖ: Söyleşi bir hayli uzun oldu. Bu seferlik bu kadar yeter sanıyorum. Belki bir başka söyleşi de bundan sonrasını dinleriz artık sizden. Her şey için çok ama çok teşekkür ediyorum. Ben bu söyleşiden büyük bir keyif aldım sanıyorum okuyucularımızda aynı keyfi alacaklardır. Bu arada unutmadan, doğum gününüzü kutluyor size sevgi, sağlık ve mutluluk dolu çok güzel bir yaş diliyorum.

FOTOĞRAF

Tijen Köftecioğlu
İstanbul

Aralık 2017

Nilgün Altan
Ankara

RESİM

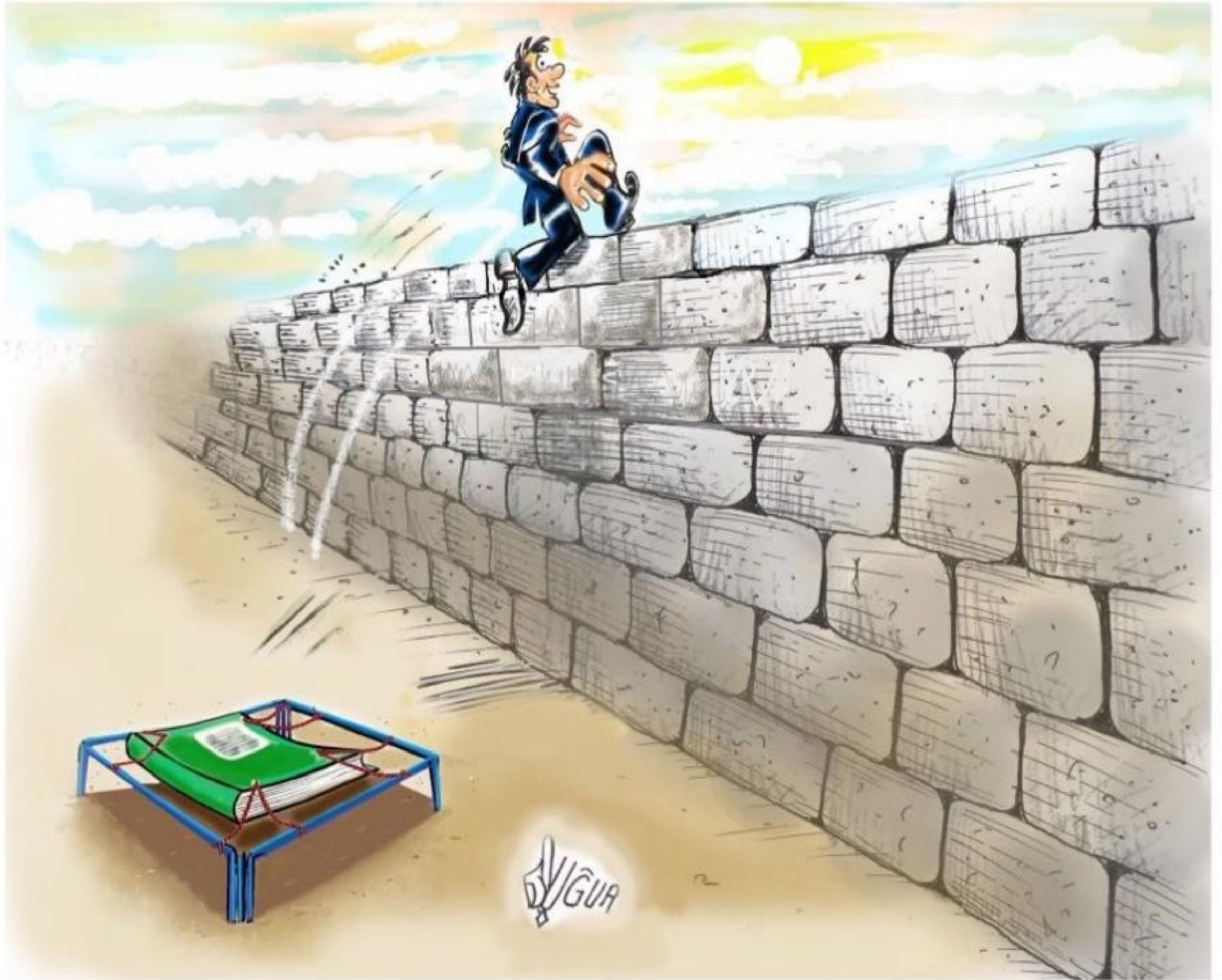
Soltan Soltanlı
Azerbaycan

Aralık 2017

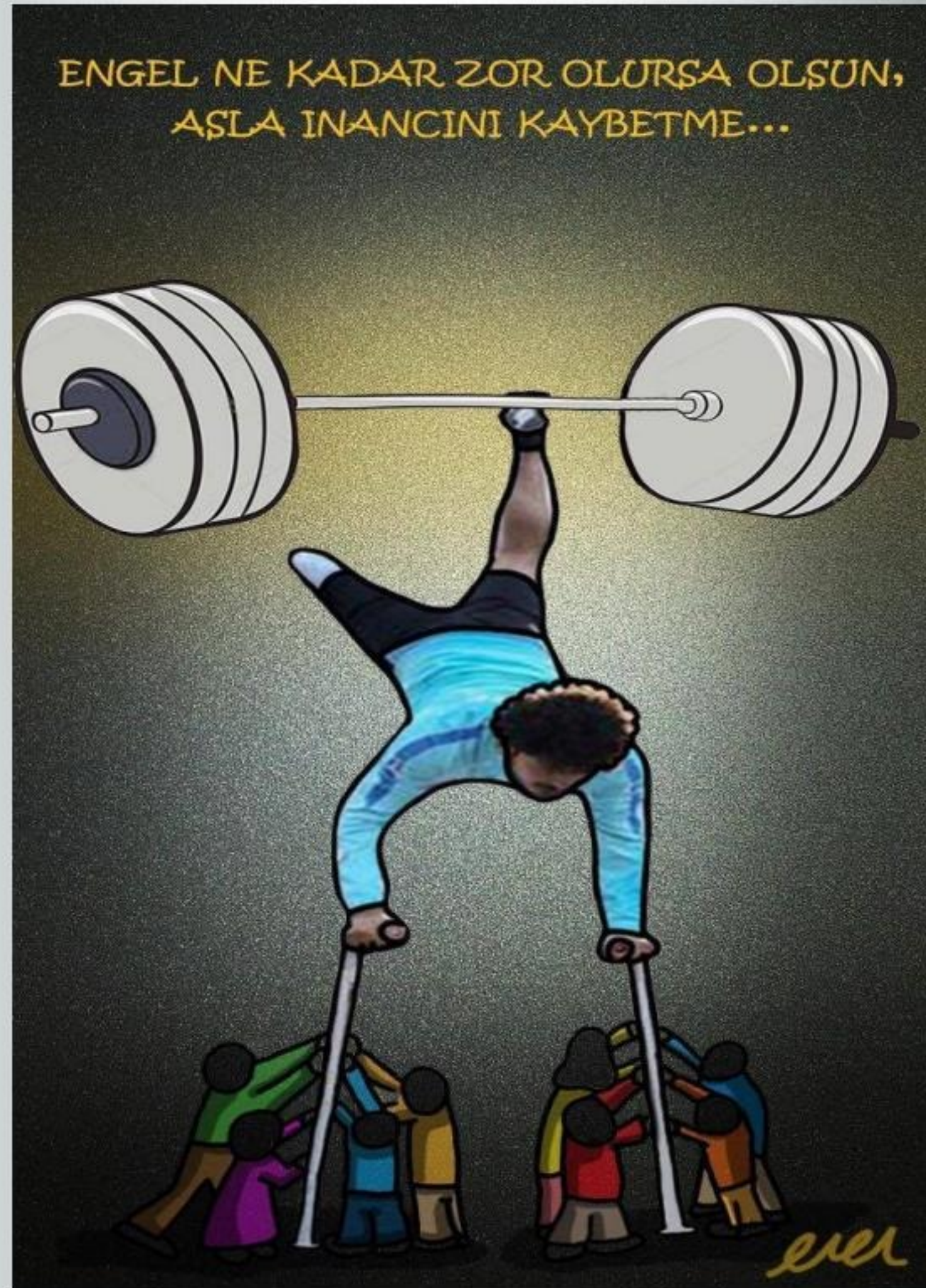
Uğur Pamuk
Ankara

KARİKATÜR

Eren Sönmez
Karabük

Aralık 2017

Lavinya Öz
Diyarbakır

ÖDÜNÇ GAMZELER

Neden benimle bu denli uğraşıyorsunuz? Benim gibi çirkin bir adam şu sahip olduğunuz güzelliğe ne verebilir ki? Size nasıl inanabilir ki?

Kalbim parça parça... Bir daha mı? ASLA.

Siz güzel vakit geçirecek geçici hevesler peşindesiniz. Ben, heveslerimi yitireli ne çok oldu bir bilseniz. Hevessizliğimdendir gözlerimi gözlerinizden kaçırdım, size olan inançsızlığımdandır kendimi kandırma telaşım. Güzelsiniz, şirin, hayat dolu ve ilgili... Bana yar ederler mi hiç sizi?

Keşke... Keşke yüreğimde size karşı böylesi yıkıcı bir yangın olmasaydı, her baktığınızda cayır cayır alev alan.

Keşke biraz korkusuz olabilsem ve biraz... Birazcık cesur.

Korkumu yenebilseydim eğer, emin olun; bu safkan toprak, gülücüklerinizle su serptiğiniz yüreğinde sizin için eşi benzeri görülmemiş ne çiçekler açardı.

Bugün taşınyordunuz yüreğimden.

EN İYİSİ BU!

Parçalanmış, korkak ve küllenmiş bir yürekten ben de olsam kaçırdım.

Bir gün dönmeye karar verirsiniz eğer; belki de ben burada olacağım, daha cesur, daha ilgili ve daha sağlam bir yürekle. Kim bilir, belki de gerçek bir aile olabiliriz o zaman.

BİR FOTOĞRAF BİR SÖZ

Hatice Aydın

Ankara

Yıldızları sığdırdım da gözlerime

Bir seni sığdıramadım yüreğime

Söz ve Fotoğraf

Hatice Aydın

Ocak 2018

M.Ali Tan
Ankara

Yalnızlık

Adam gibi seversen eğer
Yalnızsın mahkûm
Bakmazsın sağa sola
Baktırmazsın
Efelenip dar edersin dünyayı
O da yalnız
Sen de yalnız
En iyisi şekersiz
Çırpıntı

Güniz A. Küçükoglu
İzmir

BEDRİ RAHİMİ EYÜBOĞLU **Ressam Şair**

1911 yılında Görele’de doğdu. Trabzon lisesinde okurken 1927 yılında okula atanan resim öğretmenini Zeki Kocamemi’in öğrencisi oldu. Onun ve okul müdürünün yönlendirmesiyle 1929’da İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi’ne (şimdi Mimar Sinan Üniversitesi) girdi. Burada Nazmi Ziya ve İbrahim Çallı’nın öğrencisi oldu.

1930’da eğitimini bitirmeden ağabeyi Sabahattin Eyüboğlu’nun yanına Paris’e gitti. Daha sonra kendisi ile evlenerek Eren Eyüboğlu adını alacak olan Rumen asıllı ressam Ernestine Leibovici ile burada tanıştı.

Yurda döndükten sonra 1934’de 30 resim ile D gurubunun sergisine katıldı. İlk kişisel sergisini aynı yıl Bükreş’te açtı.

Bu arada bir süre Çerkeş demiryolu yapımında çevirmenlik yaptı, bir süre de Tekel Genel Müdürlüğü’nde çalıştı.

1936’da Akademinin diploma yarışında Hamam adlı kompozisyonu ile birinci oldu.

1937’de Cemal Tollu ile birlikte akademi resim bölümü şefi Leopold Levy’nin asistanı oldular.

Bedri Rahmi birçok ressamın katıldığı CHP Kültür Programı dahilinde 1938’de Edirne’ye, 1941’de Çorum’a gitti. Bu dönem resimlerinde köy manzaraları, köy kahveleri, faytonlu yollar, başına iğde dalı takmış gelinler gibi Anadolu’ya özgü görünümeler egemendir.

1940’lardan sonra duvar resimlerine yöneldi. İlk duvar resmini İstanbul Ortaköy de Lido Yüzme Havuzu için yaptı.

1947’de İstanbul’da özel bir atölye ve galeri açtı.

1950’de Ankara’da bütün resimlerini kapsayan bir sergi açtı.

Aynı yıl bir kere daha Paris’e gitti. İnsan Müzesi’nde ilkel kavimlerin sanatını inceledi.

Bedri Rahmi daha lise yıllarında şiir yazmaya başlamıştı. Şiirlerine 1933’den sonra Yeditepe, Ses, Güney İnsanı, İnkılapçı Gençlik ve Varlık dergilerinde yer verilmiştir.

1941’de başlayarak çeşitli şiir kitapları yayınlanmıştır. Halk edebiyatının masal, şiir, deyiş gibi her türüne karşı duyduğu hayranlık şiirlerine yansımıştır. Halk dilinden aldığı öğeleri şiirlerinde kullanmıştır.

Akıcı rahat bir dille kaleme aldığı gezi ve deneme yazılarında ise sürekli gündeminde olarak halk kültürü, halk sanatı konularındaki görüşlerini sergilemiştir.

21 Eylül 1975’de İstanbul’da öldü.

Burhan Ersan
Muğla

FOTOĞRAF

Şengül Yılmazkaya
İstanbul

Ocak 2018

Aneta Hasani
Kosova (Kosovo)

RESİM

Selma Top
İzmir

Ocak 2018

Agim Krasniqi
Kosova (Kosovo)

KARİKATÜR

Mary Zins
ABD (USA)

Ocak 2018

Muzaffer Özkan
Ankara

HAYAT TRENİ

Ben bu trene bineli altmış yılı geçmiş. Hâlâ seyahat halindeyiz. İnşallah uzun müddet daha seyahate devam ederiz. Trende ilk hatırladıklarım ise annem, babam, kardeşim sonra yakın akrabalarım olan amcalarım, dayılarım, yengelerim. Komşu vagondan Ahmet Ağa'yı, Celil Ağa'yı, Küçük Mustafa'yı, Sarı Veli'yi, Osmancığın Yaşar'ı da anımsıyorum. Onların çocukları da dâhil hep birlikte seyahat ediyorduk ve o zamanlar onların da hep bizimle birlikte seyahat edeceklerini sanıyorduk.

Oysa...

İstasyonun birinde onların bu trenden inceklerini ve bizleri bu yolculukta yalnız bırakacaklarını hiç düşünmüyorduk.

Zamanla trene birçok kişi bindi. Küçük kardeşlerimiz, öğretmenlerimiz, okul arkadaşlarımız, sevgililerimiz, hayatımızın aşkı, çocuklarımız, yakın akrabalarımız, yeni arkadaşlarımız. Meselâ liseye başladığımızda vagon birden kalabalıklaşmış kıpırdayacak yer kalmamıştı.

Bu arada birçok kişinin indiğini de fark ettik. İnenlerden bazıları arkalarında derin boşluklar bıraktı. Kalbimizde o boşlukları hep hissettik, onların inişini hiç unutamadık. Onların anılarını hep taze tuttuk.

Bazılarının inişini ise hiç fark edemedik, ne zaman kalkıp yerlerini boşalttığını, trenden nasıl indiklerini bir türlü anımsayamadık. Geride birkaç önemsiz anı ve silik birkaç iz kaldı.

Geriye baktığımda benim bu tren yolculuğu; neşe kadar keder, hayaller kadar hayal kırıklıkları, beklentiler kadar umutsuzluklar, kavuşmalar, vedalar, allahaismarladık ve merhabalarla dolu. Zaten yaşam da böyle bir kaos değil mi?

İlk hatırladığımda vagonları buharlı bir lokomotif çekiyordu. Hızı son derece düşük ve hareketleri yavaştı. Biz ne kadar acele etsek de yolculuk son derece aheste idi. Vagonumuz istasyonlarda uzun rötarlar yapıyordu. Yaşam sakin, tekdüze ve yavaştı. Her şey rutindi. Sonra nedense marşandiz denilen dizel lokomotifler vagonları çekmeye başladı. Trenin hızıyla birlikte sanki yaşam döngüsü de hızlandı. Kendimizi bir maratonun içinde bulduk. Şimdilerde ise artık elektrikli hızlı trenlerle hareket ediyoruz. Hayatın akışına yetişmek neredeyse imkansız hale geldi. Belki biraz da biz yorulduk. Yaşam o kadar hızlı akmaya başladı ki çocukluğumuzdaki o yeknesaklığı özlüyoruz galiba.

Bu tren yolculuğunda başarı, huzurlu bir yolculuk demektir. Bunun için önce vagondaki, sonra da diğer kompartımanlardaki tüm yolcularla iyi ilişkiler içinde olmak gerekir. Onun için de elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.

Sevgili editörümüz İlhan; “bazen sırf bu yüzden asıl yapmak istediklerimi yapamadığımı, olmak istediğim gibi olamadığımı düşünüyorum. İçimdeki gücün farkındayım ve eğer onu özgür bırakırsam bana vereceği kanatlarla istediğim yere uçabileceğimi biliyorum. Ama, evet bir "ama (!)"ya takılıp tökezlemeyi başarabiliyorum yalnızca... Hep eksik bir şeylerin varlığı peşimi bırakmadı ama o şeyin adını bir türlü koyamadım... Bu yüzden şimdi, beynimdeki düşüncelerle boğulacağımı hissettiğimde geriye dönüp geçmişe bakıyorum, belki bulurum diye bana olanların asıl sebebini...” derken bu yolculuğun huzuru için çırpınıyor aslında.

Ancak...

Hepimizin karşı karşıya olduğu bir sorun var...

Hiç birimiz hangi istasyonda ineceğimizi bilmiyoruz!

İşte bunun içindir ki en iyi şekilde yaşamalı, en iyi şekilde çalışmalı, en iyi şekilde sevmeli, affetmeli, olduğumuzun en iyisini yansıtmalıyız.

Aslında yaşamın anlamı da burası. Hepimiz o trendeyiz...

Doğarken bindiğimiz bu trenden inip de yerlerimizi boş bıraktığımızda, yaşam treninde yolculuğa devam edecek olanlarda güzel anılar bırakmalıyız.

Öyleyse size hayat treninde iyi yolculuklar diliyorum...

Haa, unutmadan...

Şahsen trenden bu yakınlarda inmeye hiç niyetim yok. Üstelik gözlerimden operasyon geçirip yeniden doğru dürüst görmeye tekrar başlamışken...

Sonsöz; Allah geçinden versin, yine de ola ki indim... Sizinle seyahat etmek bir zevkti. İyi ki hepiniz bu trendesiniz...

Tekrar görüşmek üzere, kalın sağlıcakla...

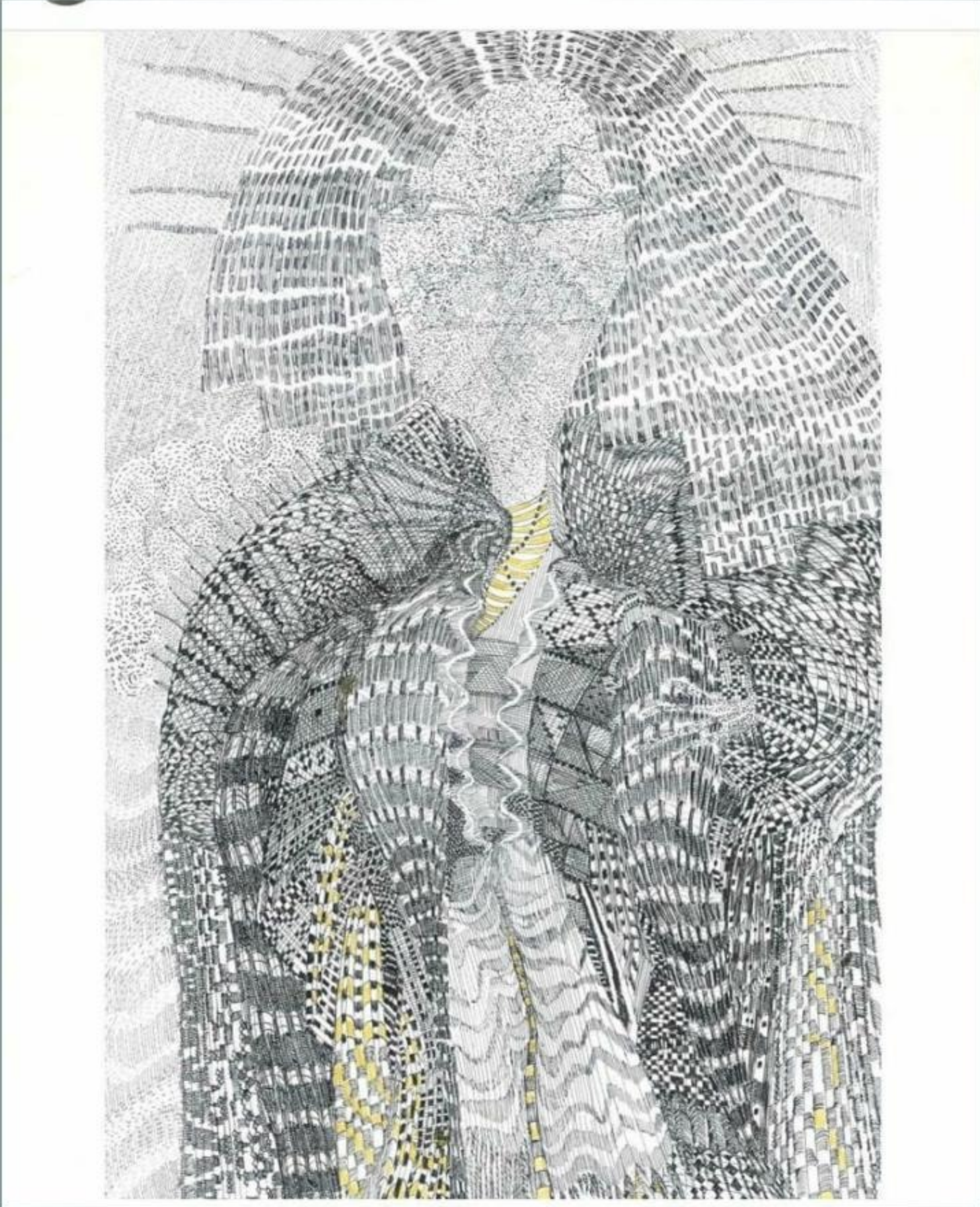
Sibel Yıldırım
İzmir

RESİM

Khatira Hasanzade
Azerbaycan

Şubat 2018

Tvg Menon
Hindistan (India)

THEN & NOW

KARİKATÜR

İbrahim Badusha
Hindistan (India)

Şubat 2018

Ahmet Zeki Yeşil
Ankara

MÜSTERİHİM MORALİM SIFIR

Müsterihim, rahatım ama moralim sıfır. “Berhudar olmak” ya da “Bertaraf olmak” işte bütün mesele budur. Kimse tüketmesin nefesini, dağıtmayacağım kederimi. Çünkü bir çekincem, iki soru işaretim var. ‘A’dan ‘Z’ye karşıyım. Bu interaktif bir durum. Atama asla söz konusu değil. Öyle olsa, tayini olur, terfisi olur. Sonuç olarak bu memleket meselesi, ayakkabı köselesi değil. Hepimiz kardeşiz, amcaoğlu falan zannedilmesin. Ekip güzel, hava güzel, deniz güzel, ortam çok samimi. Çaylı, kahveli önemli ziyaretlerde bulunuyoruz. Halkın nabzını nazikçe tutuyoruz, “Şükret haline, çarpılırsın bak!” diyoruz. Ayrıca tesisat yeterli mi, bakıyoruz. Kavun, karpuz falan kesiyorlar bize. Kahve içip sallıyoruz, memleketin falına bakıyoruz.

Boğaza karşı oturmuyoruz, araziye yayılıyor. Oturduğumuz yerden değil, yattığımız yerden yazıyoruz. Çünkü bize yazılı veya sözlü bir mesaj verilmedi. O halde, ağzımıza geleni söyleme hakkımız var. O var, bu var fakat ince bir fikrimiz yok. Dolayısıyla, fikir alışverişinde bulunamıyoruz. Herkes aklını ortaya koyuyor, çok güzel ortak akıl oluyor. Güzelliği şurada, ortadan lazım olduğu kadar alıyoruz. “Siz akıllı adamsınız” dedikleri için işimizi gücümüzü bırakıp geldik buraya. Hava alsın diye gönül penceremizi sonuna kadar açtık. Derdimiz, milletin ateşini söndürmek. Haliyle su döküyoruz, bu kez sulanıyor proje. Kırmızı çizgilerimiz pembeleşiyor. Oysa kimseyle su problemimiz yok.

Modacı Zeynep Tunuslu, Tunus’un neresinden? Sosyetik güzel İvana Sert, neden sert? Haydar Dümen, ne dümen çeviriyor? Bunları canlı müzik eşliğinde araştıracağız. Nerede bir arıza, sıkıntı varsa giderilecek. Motorun yağına, suyuna bakılacak. Not alacağız, not vereceğiz. Trafik müfettişiyiz sanki. Doğal olarak insanlara “Acımayacak!” demek zorundayız. İlgililer ilgilenmezse, bizi hiç ilgilendirmez. Zaten kimseyi ikna gibi bir derdimiz yok. İsteyen inanır, istemeyen Kadir İnanır. Onların yaptıkları ortada, bizim yaptıklarımız kenarda. Biz aslında postacılık yapıyoruz. Mektupların puluna dilimizi asla değdirmiyoruz. Yani işin teknik kısmında değiliz, neden yalayalım ki? Sözle, temasla, diyalogla tahrik olmamız mümkün değil.

Anlayacağınız gidişat iyi. Ancak bizi öpenlerin sayısı yeterli değil. Ayrıca tabandan gelen aşırı destek yüzünden gıdıklanıyoruz. Bu arada, bizden iş ve aş istenmesini gayri ciddi görüyorum. Çünkü biz insanların sesini dinlemek istiyoruz. Yanık seslere gazoz ısmarlıyoruz. Bir anlamda, Orhan Baba’nın yapamadığını yapıyoruz. Milletçe önümüzün aydınlanması amacıyla el feneri tutuyoruz. Karanlık bir nokta olmasın. Her şey şeffaf olmalı görüşünden hareketle, gayet ince giyiniyoruz. İsterseniz bakın, içimiz dışımızdan güzel bizim...

BİR KONU BİRKAÇ RESİM

Hülya Özveren
İstanbul

BİR KONU BİRKAÇ RESİM İSİMLERİMİZ

İsimlerimiz... Her birinin bir anlamı var. İsimlerin anlamlarını bilir misiniz? Bir isim yazsam anlamını belki söylersiniz. Peki, tersini yapsak... Anlamını yazdığım ismin ne olduğunu bulabilir misiniz? Mesela aşağıda anlamları yazılı isimler nelerdir? Ne olduğunu bilemezseniz, isimlerin şekillerle dansı size ipucu olsun.

Güzellik, iyilik, hüsn sahibi olmak

Genişlik, kolaylık

Güneşin doğma zamanından az önce, şafaktan önce

Cennet bahçesi

Yüksel,, yüce bir duruma gel, başarı kazan, ilerle

Mart 2018

Gülten Adem
Bulgaristan

TEMMUZ GECEŚİ

Bir temmuz gecesi
Yürüyorum dar sokaklarda
Yağmur ve ben baş başa,
Işıksız dar sokaklarda.

Ağlamak istiyorum, yağmurlu gecede
Gözyaşlarım karışıyor akan damlalara.
Gülmek istiyorum,
Gülüşler meşaleye dönüşüyor.

Yağmurlu, dar sokaklar
Ağaçlar, kuşlar, çiçekler
Duymayan canlı bitkiler
Duyun kalbimin sesini

K İ T A P

Muzaffer Özkan
Ankara

BALIM KIZ DALIM OĞUL

(Ceyhun Atuf Kansu)

Ceyhun Atuf Kansu'nun asıl mesleği doktorluktur, eserlerinde Anadolu'nun mahalli rengini, sıkıntılarını, hasta çocuklarını, mutsuz insanlarını anlatmıştır.

Yazar, 7 Aralık 1919'da İstanbul'da dünyaya geldi. Babası, Erzurum milletvekili olarak uzun süre mecliste görev yapan Nafi Atuf Kansu, annesi Müfdale Hanım'dır. Küçük yaşta annesini kaybeden Ceyhun Atuf Kansu, babasıyla Ankara'ya gitti. İlköğrenimini Ankara Necatibey İlkokulunda, ortaöğrenimini 1938'de Ankara Gazi Lisesinde tamamladı. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesini bitirdi.

Ceyhun Atuf Kansu, tıp eğitiminden sonra çocuk hastalıkları alanında ihtisas yaptı. Ankara Numune Hastanesinde çocuk hastalıkları alanında çalıştı. Turhal ve Etimesgut Şeker Fabrikaları hastanelerinde doktorluk, Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş.'de sağlık müfettişliği yaptı.

Yazın hayatına şiirle başladı. İlk şiirleri olan "Bir Çocuk Bahçesi'nde" ve "Bağbozumu"nu 1937'de çıkardı. Bunları henüz lise yıllarında arkadaşlarıyla çıkardıkları "Filiz" isimindeki okul dergisinde yayımladı. Bu şiirlerde doğa, çocuk ve yurt sevgisini işledi. "Yücel", "Ülkü", "Millet", "Gençlik", "İstanbul" dergilerinde şiirleri çıktı. Yeni şiir anlayışını benimsedikten sonra Anadolu'nun köylü ve kasabalısının hayatını, üzüntü ve sevinçlerini serbest bir tarzla işledi. "Çocuklar Gemisi" kitabını bu esnada yayımladı. Bunu "Yanık Hava", "Haziran Defteri" ve "Yurdumdan" şiir kitapları takip etti.

Ceyhun Atuf Kansu, 17 Mart 1978'de Ankara'da kalp yetmezliği sonucu hayata veda etti.

Bu ayki tanıtım kitabımız, Ceyhun Atuf Kansu'nun 1971 yılında radyo konuşmaları şeklinde kaleme aldığı "Balım Kız Dalım Oğul" isimli eseri. Kitapta; peteğinden Türkçenin balı süzülüyor, kucağından Anadolu meyveleri dökülüyor. Koyunlar, kuzular, buğdaylar, vişneler, kirazlar, zerdaliler, dörtlüde koşan atlılar ve annesinin eteğindeki yavrular ile dünyanın en güzel yurdunu anlatıyor bize Ceyhun Atuf Kansu: Anadolu'yu anlatıyor. "Balım Kız Dalım Oğul"u okumak, Anadolu'nun köylerini, ırmaklarını, dağlarını, tepelerini bir şairin rehberliğinde dolaşmak gibi.

Mart 2018

Büyüleneceğiniz bir dille, Türklerin 1071’de başlayan Anadolu sevdasını, yeni kuşaklara aktarıyor Ceyhun Atuf Kansu. Erzurum’dan Muş Ovası’na süzülen bir leylek gibi Anadolu’yu gezerken, kanat kanat Anadolu, buram buram köy kokusu yükseliyor kitabın sayfalarından. Öylesine canlı bir dili var ki kitabın tandırda pişen ekmeğin kokusunu burnunuzda, dağ başlarında çağılayan suyun soğukluğunu ayaklarınızda, Turhal fabrikasındaki şekerin tadını dilinizin ucunda duyuyorsunuz.

Sivas’ta Âşık Veysel’in sazının teline, Konya’da Mevlana’nın gönül seline, Sarıköy’de Yunus Emre’nin çilesine, Söğüt Kışlağında Ertuğrul Gazi’nin boyuna, İzmir’de Homeros’un dizelerine, Akşehir’de Nasrettin Hoca’nın fıkralarına, Toroslarda Karacaoğlan’ın, İstanbul’da Orhan Veli’nin şiirlerine, Geyve’de işgalci İngilizlere karşı savaşırken canı pahasına Geyve Boğazını düşmana dar edip İzmit’i geri alan Yarbay Mahmut Bey’in telgrafına karışılıyorsunuz. Selçuklulardan Osmanlıya, Cumhuriyetten günümüze akan bir Anadolu şiiri “Balım Kız Dalım Oğul”.

Anadolu’ya gelen Türklerin dereleri, tepeleri kendi dilinde çağırmaya başlamasını şöyle anlatıyor Kansu: “Başını boz gördüler Bozdağ dediler, suyunu ak köpük çağlar gördüler Aksu dediler, gölünden içtiler tatlandılar Tatlıgöl dediler, ağusundan içmediler Acıgöl dediler.”

“Denizdir ölümü ırmakların” diyen Ceyhun Atuf Kansu’nun sözcükleri hep güneşe, umuda, barışa uzanıyor. Karadeniz’in yeşiline, bozkırın güneşine, Anadolu toprağının her bir tanesine sevdalı kocaman bir yürek. Orta Anadolu’nun bir köyündeki kadınları ise şöyle anlatıyor yazar: “Tahta kaşık, ağaç beşik hep ona bakar. Derdi bir çiçektir gömer, acısı bir ince daldır yüreğinde biter, sevinci bir ninnidir oğul der! Türkçenin çiçeğiyle bezer.”

Ya Nasrettin Hoca’nın Timur’a karşı askersiz, silahsız, mızraksız direnmesine ne demeli: “İnsanın içindeki gülen bilgelikle çıkar Timur’un karşısına halk dili Nasrettin Hoca. Biliyor o, zulüm de gidicidir, burnu Kafdağı’na varmış kendini beğenmişlik de. Ezen de gider, üzen de, sultanlık da geçicidir, zenginliğe bel bağlayan sonradan görmüşlük de... Geriye kala kala bizim Akşehir çarşısı kalır ki; buğday kalır, un kalır, koyun kırpığı yün kalır. İşlenecek tarla, yeşeren bostan kalır, çalışana gülen toprak, bakıldı mı gülen gül veren yaprak kalır geriye, nice ezinç, nice kırım, nice ahlaksızlık görmüşse de soylu, çalışkan, alçakgönüllü halk kalır.”

Cumhuriyetin demiryollarında gezerken Yarımca’dan vişne, Hereke’den erik, Sapanca’dan bir bardak su geliyor önünüze. Ayrılar, elmalar, üzümler ve Yerköy’de yağlı böreklerle birlikte akıyor altınızda çelik raylar. Sonra birdenbire bahar gelip börtü böcek uyanıyor.

“Bahar çığırıcısı tepelerden iner, toprağın ufak delik kapılarını bir bir çalar, karıncalara ses eder onlar çıkar. Sonra gelinböceği, sonra don don böceği çıkar, kuş çığırıcısı göğün kapısını vurur, kuşları salar, ilkönce bülbül öter, sonra armut dalına konar ibibikler öter... Kurt kuş uyanır birden. Bağların kara toprağı kabarır, kara asma budanır ki, gül üzümü vere. Sıra çiçeklere gelir ki, öksüz oğlan çıkar ilkönce, sonra çiğdem, sonra mor bakışlı kedi tırnağı, sonra papatya, sonra madımak, daha sonra teke sakalı çıkar. Aman oğul, bir kayanın dibinde çiğdemi ilk gördün mü, al da koklan, yüzüne gözüne sür, Tanrıya bin şükür sen beni gördün, ben seni gördüm de de, bahara eriştiğine şükret, hele çiğdem, gelecek yıla da buluşalım, koklaşalım de. Gelecek yıl, gelecek yıl, olursak oluruz ak kız çiğdem, olmazsak olmayız onu da Tanrı bilir ne gelir elden, de.”

Kitabın öyküsüne gelince, Ceyhun Atuf Kansu’nun radyolarda yayımlanan “Anadolu Albümü” dinleyenler tarafından öylesine sevilmiş ki, peteğinden Türkçenin balı damlayan bu konuşmalar, daha sonra kitap haline getirilmiş. MEB-100 Temel Eser içinde yer alan “Balım Kız Dalım Oğul” ile Kansu’nun rehberliğinde büyüleyici bir Anadolu gezisine çıkmaya var mısınız?

İyi okumalar dilerim

RESİM

Güniz A. Küçükoğlu
İzmir

Mart 2018

Marwa Ibrahim
Mısır (Egpyt)

KARİKATÜR

Fawzy Morsy
Mısır (Egypt)

Mart 2018

Aynur Karataş
İzmir

ZAMANDAN KAÇIŞ

Zaman diye bir kavramımız var. Her şeyimizi buna bağlarız.

Yatıp kalkmamız, gezip tozmamız hep ama hep bununla sınırlıdır.

Zaman; hayatımızın içinde yaşama koyduğumuz sınırdır.

Yıllar aylar günler demişiz, yetmemiş saatlere bölmüşüz.

Ama bir türlü ayarını bulamamışız...

Zamansız yaşayamamışız. Kendi ayağımıza prangalar vurmuşuz!

Bu da gösteriyor ki hayatımızı istediğimiz gibi yaşayamıyoruz... Bunun da kuralları var. İşte bunun adı medeniyet.

Ah!.. Medeni dünya hayatı, sen bizi görünmez kafeslere soktun.

Bu kadar zamandan bahsettiğim yeter değil mi?

İşte bu zaman ölçerlerden çok çektim bir zamanlar(!)

Benim kuşağımın kolunda bir kaç arkadaşımızın dışında saat olmadı.

Reşat Nuri Güntekin'in "Bilek Saati" isimli hikâyesini okuduğum da merak etmişim, acaba insan da nasıl bir duygu yaratır saat takmak!

Şimdi neredeyse köpeğin kuyruğuna bile takacaklar o hale geldik!

Eşimin en büyük merakı saatlerdi. Saatçi vitrinlerine bakmaya doyamazdı!

Evlendiğimiz zaman eve bir duvar saati almak istedi... Sanki her şey tamam da bir o eksik...

Olmaz, ben kira evinde saat istemem, evimiz olsun o zaman...

Hakikaten yıllar sonra bir evimiz oldu. Yarım yamalak taşındık. Ev yarım ama bize saray geliyor. Eşya deseniz yok...

Bir gün eşim elinde tın-tın sesler çıkaran büyük bir paketle geldi. İtina ile paketi açtı, içinden “Duvar Saati”ni çıkardı... O kadar mutluydu ki...

Evini yapmış ve büyük hayali duvar saatini almıştı artık.

Evimizin duvarına ilk çiviye o zaman çaktık. Ve o çivi demirbaşımız oldu.

Her şey o saate göre yerleştirildi... Onu kurmak, ona bakmak, saat başı din-don diye sesini dinlemek büyük keyifti bizim için.

Kimselerde yoktu böyle bir duvar saati. Vallahi bu bakımdan da ayrı bir gurur duyuyorduk.

Komşularımız bile bizim duvar saatimizin sesi ile zamanı beller olmuşlardı... Zamanla insan her şeye alışıyor. Evin kalabalığından biz bu sesleri duymaz olduk. Saat çalmış çalmamış farkında bile değildik, ta ki kızlar evlenip gidince bu din-don sesleri benim beynimi delmeye başladı...

Hele bir gece sabaha kadar bana pat-lı-can, pat-lı-can diye terane tutturunca ilk işim sesini kesmek oldu... Yalnız kaldığımı başıma kakar olmuştu...

Çıkardığı tık tak seslerini bile çekemez oldum, en sonunda duvarda ki saltanatı son buldu “Duvar Saati”nin!

Şimdi başka bir evin duvarını süslüyor!

Artık zaman diye bir kavramım yok... Takvimlere, saatlere ihtiyacım kalmadı.

Zaman işliyor ama benim onu taktığım yok!

Bunun için derinden bir oh çekiyorum...

Kulağımda bir şarkı yankılanıyor!

Ayla Dikmen söylüyor...

“Son saatim çok erken,

Çalsın istemiyorum.

Beni dostlar yaşarken,

Alsın istemiyorum...”

Bu kadar dostlar...

Her ne kadar istesek de zamandan kelebek olmadıktan sonra “Kaçış yok!..”

Nisan 2018

Agim Krasniqi
Kosova (Kosovo)

PRİZREN

Prizren seyahati...

Evet, arkadaşlar. Yeni bir gün, sabah erken uyandım ve Prizren'i size tanıtayım istedim...

Prizren; Kosova'nın en eski kasabalarından olup Novobrdajlen ve Vuqitirnilen ile birlikte anılıyor. Aslında bu iki kasaba hiç gelişmemiş ve geri kalmışlar. Diyorlar ki; Prizren kasaba iken Londra bir köymüş. Size Prizren'i tanıtmak benim için büyük mutluluk olacak...

Yola yalnız çıkmak istemedim. Her gün kahve içtiğim arkadaşla birlikte yolculuğa başladık. Priştine'den Prizren'e birkaç yol var ve biz en cazibeli Priştine-Ferzoviq-Prevala-Prizren güzergâhını seçtik. Sabah güneş gülümsedi ve güzel bir yolculuk olması ümidiyle yola koyulduk. Arabamız kilometreleri yutmaya başladı ve kendimizi Şar Dağları'nın kıyısında bulduk. Dağlar karla kaplanmıştı ve arabamız hızla kilometreleri eritiyordu. Ferzoviq gerimizde kaldı ve kendimizi Prevala'da bulduk. Burası Prizren yolunda ve çok tanınan turistik bir yer. Prizren'e çok yakın ve yaz-kış Prizren'liler burayı mesire yeri olarak kullanıyorlar. Yazın piknik, kışın da kayak yapıyorlar. Havası çok güzel ve doktorlar her zaman burasını tavsiye ediyorlar. Prizren'den Prevala'ya giderken yol, dağların arasında Bistrica Deresi'ni takip ediyor. Yol kenarı çok güzel restoranlar var. Buralarda balık ve tandır kuzu eti yenilebilir. Prevala'da birkaç resim çekiyor ve kendimizi Prizren'in girişinde buluyoruz. Dağların arasından geçtikten sonra bu güzel ve eski kasabayı görmek beni her zaman mutlu ediyor.

Sizlere tarihî detaylar anlatmak istemiyorum ama Prizren'in havasında o tarihi dokuyu sürekli hissediyorsunuz. O eski Arnavut kaldırım sokakları ve kasaba içindeki el sanatları dükkânları bu kasabayı ayrıcalıklı kılıyor. Havada ekmek fırınlarından yayılan taze ekmek kokusu, kebab kokusu ve ortasından geçen dere bu kasabayı daha çok sevdendiriyor.

Tarihe göre bu kasabada eski bir kale Osmanlı döneminde restore edilmiş ve oraya bir de cami yapılmış. Böylece bu topraklarda ilk cami inşa edilip ve ilk cuma namazı kılındığından bu camiye "Cuma Camisi" adı verilmiş. O zamandan kalan eski evler, camiler, eski taş köprü, saat kulesi, şadırvan, maraş mahallesi, bir kaç kilise... Bunların hepsi kasabaya değişik bir güzellik getiriyor.

Kaleden Prizren'i görmek başka bir keyif... Tüm evler, camiler, kiliseler, yollar, sokaklar, dere... Avuç içi gibi görülüyor. Bu kasabayı ziyaret etmek ve görmek, eski sokakları gezmek, insani gerçekten mutlu ediyor. Siz okuyuculara Prizren'in çok güzel fotoğraflarını da paylaşıyorum. Fotoğraflara keyifle bakın...

"Bir Kitap Bin Dost" dergisinin gelecek sayısında sizlere yazı ve resimlerle Jakova ziyaretini anlatmaya çalışacağım.

Nisan 2018

Bardhyl Spahiu
Kosova (Kosovo)

FOTOĞRAF

Saeed Mohammadzade
İran

Nisan 2018

Hülya Bozkurt
İzmir

RESİM

Gina Gonzalez Torres
Kolombiya

Nisan 2018

Ana Maria Gonzalez Estrada
Meksika (Mexico)

KARİKATÜR

Makhmud Eshonkulov
Özbekistan (Uzbekistan)

Nisan 2018

Kedda Berjoh
İzmir

Ç İ T

"Her kadının kendine ait bir odası olmalı" der Virginia Woolf. Sonsuz bir kısırdöngüden kurtuluşun tek anahtarı olan bu söz, gençlik dönemlerinde saçma bir düşünceden ibaret geliyor insana. Nihayetinde iyi kötü herkesin uyuduğu bir odası vardır, kastedilen şey buyusa şayet. Zaman; avcısından kaçan av misali hızla akıp giderken, şimdi otuz beş yaşında bir kadınken sıklıkla bu sözü düşünür oldum ve yeni yeni idrak etmeye başladım "kendine ait oda" ile neyin kastedildiğini. "Oda" ile sembolize edilen şeyin gerçekte ne olduğunu...

İnsanlık var olduğundan bu yana, yaşanan her gelişmede fatura her daim öncelikle biz kadınlara kesilmiştir. Öyle ki biz kadınlara; -ana rahminde filizlenmeye başladığımız anda hakkımız olan- özgürlüğü bahşeden Tanrı, doğumla dünyaya gözlerimizi araladığımızda aynı haklarla yarattığı diğer canlıların esaretine terk ediyor bizi. Bu terk edilişten sonra dünya bizim için etrafı çitlerle çevrili bir toprak parçası oluyor sadece. Tüm yaşamımız bu çitlerin ardında geçiyor ve biz çitlerin ardında ne olduğunu hiç öğrenemiyoruz. Hayatımızın bir parçası haline gelen bu çitlerin uzunluğu, kısalığı, sağlamlığı ya da çürüklüğü her kadın için değişkenlik gösterse de, sürekliliği tüm kadınlar için aynı oluyor. Çünkü bize bunun bizim yazgımız olduğu söyleniyor ve yine bize yazgımızın değiştirilemeyeceği öğretiliyor. Bu yüzden hayatımızla bütünleştirdiğimiz o çitlerin varlığı bizi hiç rahatsız etmiyor. Öyle ki büyük çoğunluğumuz çoğu zaman çitlerin orada olduğunu görmüyor bile. Görebilenlerimizde de bu çitleri yıkmaya teşebbüs edecek cesaret olmuyor. Bu yüzden bahsedilen o "oda" bir kadının asla -tam manasıyla- sahip olamadığı özgürlüğü oluyor.

Kendine ait odası olmalı bir kadının. Otuz beş yaşında, şairin de dediği gibi yolun yarısındayken ömrüm, yavaş yavaş silüetleri beliren kendi çitlerimi görüyorum. Geçici körlük yaşayan birinin yeniden görmesi gibi görüyor ve düşünüyorum. Sahip olduğum şeyleri düşünüyorum mesela: Bir eş, bir evlat, eğitimi alınmış bir meslek, aile, dostlar ve çok sayıda odası olan büyük bir ev... Hayatın büyük bir boşluğunu kapatacak, olması gereken ne varsa sahip olduğumu düşünüyorum. Ancak sahip olduğum bunca şeye rağmen birkaç parçası eksik olduğu için, tamamlanamayan bir "puzzle" gibi hissediyorum. Sonra sahip olamadığım o "oda"yı düşlerken buluyorum kendimi. Aç bir bebeğin annesinin memesini araması gibi telaşlı bir açlıkla o "oda"yı istiyor; çevremde var olan her şeyden ve kendi bedenimden soyutlanıp, tüm çıplaklığıyla karşımda duracak ruhumla baş başa kalabilmemi sağlayacak o "oda" için yanıp tutuştuğumu fark ediyorum.

Kendine ait bir oda... Kalabalıkların yok olup zamanın duracağı ve yalnızlıkla hasret giderilebilecek bir an.

Kendine ait bir oda... Tüm korkulardan, kaygı ve kederlerden arınarak azat edilecek bir ruh.

Kendine ait bir oda... Önüne set çekilerek, parmaklıklar ardına hapsedilmiş düşüncelerin firarı.

Kendine ait bir oda... Okyanusun dibinden yüzeye çıkılan an gibi, havadaki her bir zerreyi içine çekerek nefes almak.

Kendine ait bir oda... Geçmişin tozlu mahzenine atılan, benliğin gerçek sahibi o küçük kızla yüzleşme.

Kendine ait bir oda... Öğretilen, dayatılan ve de korkutulan Tanrı ile tanışma.

Kendine ait bir oda... Öz-gür-lük.

-Hediyelerin hiç birini açmamışsın, Anne!

Aniden duyulan küçük bir çocuğun sesinde yitip gidiyor özgürlüğün anahtarı. İşte, yüzüme tokat gibi çarpan tüm hakikat... Hayatımın hakikati buydu işte. Bir anlığına, tek bir anlığına hayatımın sınırlarını belirleyen çitlerin ardına geçmiş, oradaki dünyayı görmüştüm. Anlamıştım ki ben, bir kadının esaret zincirlerinin kırıldığı o odayı hiç inşa etmemiştim. Ve anlamıştım ki ben otuz beş yaşına girmiş bir kadın olarak değiştiremediğim yazgımın ve yıkamadığım çitlerimin ardında çıkış gününü bekleyen bir tutukludan ibarettim.

Mayıs 2018

Yiltu Salur
İstanbul

DURDURABİLMEK

Durdurabilmek her şeyi...

Anı, zamanı... Olmuşunu ve olmamışını...

Gelmişini geçmişini, şimdisini ve yarınını...

Ölmüşünü, doğmuşunu, duymuşunu ve duymamışını...

Görmüşünü ve görmemişini,

Bir parça durdurabilmeyi isterdim her şeyi...

BİR FOTOĞRAF BİR SÖZ

Hatice Aydın
Ankara

Soğuktu taş duvarlar

Sıcaktı renkler

Soğuktu gidişim

Hiç üşümedim...

Fotoğraf ve Söz

Hatice Aydın

Mayıs 2018

Emel Üstündağ
İstanbul

FOTOĞRAF

Aziz Dur
İstanbul

Mayıs 2018

Hülya Özveren
İstanbul

RESİM

Yalçın Alaca
Giresun

Mayıs 2018

Cival Einstein
Brezilya (Brasil)

KARİKATÜR

Sholeh Pardakhtim
İran

Mayıs 2018

OCAK 2018 / AYIN DOSTU
(January 2018 /FRIEND OF THE MONTH)
MEHMET SAİM BİLGE

TÜRKİYE

TURKEY

FRIEND OF THE MONTH

He was born in 1957 in Gerede. He studied at the primary and secondary school in Gerede. He graduated from Kuleli Military High School in 1974 and from the Military Academy in 1978 as Infantry Lieutenant. He worked as the Command, Division and Battalion Command in various places of the country. In 2009, he retired from the Turkish Armed Forces with the rank of Senior Colonel. He started to draw before learning to read. Bilge started to active caricature drawing after retirement. His cartoons are published in various newspapers, magazines and albums both inside and outside the country, and are placed in national and international exhibitions.

He founded the Global Cartoon Club in 2014. He has been organizing a weekly cartoon program for 4 years in "Küresel" (Global) online "Küresel TV", where many famous cartoon artists from both inside and outside the country are also guests. More than 50 artists from 20 countries and 5 continents have been visited and are still being held.

He also carries out cartoon program "Hattı Mizah" (Humor Line) in TRT Religious TV. Mehmet Saim Bilge, who is also a member of the Cartoonists Association and has many awards, is married and father of two children.

AYIN DOSTU

1957 yılında Gerede'de doğdu. İlk ve ortaokulu Gerede'de okudu. 1974 yılında Kuleli Askeri Lisesi'nden, 1978 yılında da Kara Harp Okulundan Piyade Teğmeni olarak mezun oldu. Yurdun çeşitli yerlerinde sırasıyla Takım, Bölük ve Tabur Komutanlığı yaptı. 2009 yılında TSK dan Kıdemli Albay rütbesiyle emekli oldu.

Daha okumayı çözmeden çizmeye başlayan Bilge, aktif olarak karikatürü çizmeye ise emekli olduktan sonra başlamıştır. Karikatürleri yurt içinde ve dışın-da çeşitli gazete, dergi ve albümlerde yayınlamakta ve ulusal ve uluslararası sergilerde yer almaktadır. 2014 yılında Küresel Karikatür Kulübü'nü kurmuştur ve Küresel online Küresel TV'de 4 yıldır yurt içinden ve dışından birçok ünlü karikatür sanatçısının da konuk olarak katıldığı haftalık karikatür programı yapmaktadır. Bugüne kadar 5 kıtadan 20 ülkeden 50'nin üzerinde sanatçı konuk edilmiş olup edilmeye de devam etmektedir. Ayrıca TRT Diyanet TV'de "Hattı Mizah" karikatür programı yapmaktadır. Karikatürcüler Derneği'nin de üyesi olan ve birçok ödülün de sahibi Mehmet Saim Bilge evli ve iki çocuk babasıdır.

